

LETO –
YEAR 44
JANUAR 1995

m i s l i

THOUGHTS

Naslovna slika: Slovenska mati – "žena, vzgojiteljica za mir" dneva miru 1995. (Ilustracija je delo ameriške Slovenke Nancy Bukovnik.)
+ + +

Poštšina v ceni knjig ni vključena, če vam jih moramo poslati po pošti.

PRIČELI smo novi letnik. Že štiriinštirideseti. Zahvala vsem, ki ste se poslužili odrezka na Koledarju in že poravnali naročnino, še lepša zahvala tistim, ki ste skromni naročnini dodali dar v sklad. Moja zahvala tudi vsem, ki ste mi obenem izrazili prijateljska voščila za božič in novo leto.

Eden naročnikov je svojim prijaznim voščilom dodal tudi željo, "da bi januarsko številko Misli dobil v januarju, februarjsko v februarju, marčevo v marcu..." Posrečeno povedano. Prav to si nič manj ne želim tudi sam. Rad bi bil enkrat na tekočem, rad bi enkrat kot urednik prosto zadihal. A sem že večkrat omenil, da je neplačano uredniško in upravniško delo pri MISLIH dodano moji dušnopastirski skrbi. Poleg tega je malo zmogljivih in zainteresiranih ljudi, ki bi bili voljni brezplačno pomagati. Lepa skupina mi mesec za mesecem pomaga pri pakiranju in pripravljanju vsake mesečne izdaje za pošto, česar noben upravnik ne bi zmožal sam. Hvaležen sem jim. Tipkanje člankov na računalnik in pripravljanje strani za tisk pa leži na meni, da morejo MISLI finančno obstati in ni nepotrebnih in nemogočih stroškov.

Tako si mislim kljub svojim in naročnikov željam: Bolje kasno kot nikoli! – Bom pa še vedno skušal storiti vse v svoji moči, da se sleherna izdaja premakne na začetek meseca. Dokler mi to ne uspe, pa prosim za vsaj malo potrpljenja.

– Urednik in upravnik

misli (THOUGHTS) Religious and Cultural Monthly in Slovenian language. Informativni mesečnik za versko in kulturno življenje Slovencev v Avstraliji + Ustanovljen (Established) leta 1952 + Published by Slovenian Franciscan Fathers in Australia. Izdajajo slovenski frančiškani v Avstraliji + Urejuje in upravlja (Editor and Manager) Fr. Basil Valentine, O.F.M., M.B.E., BARAGA HOUSE, 19 A'Beckett Street, KEW, Vic. 3101 – Naslov: MISLI, P.O.Box 197, KEW, Vic. 3101 + Tel.: (3)853 7787 – Fax (03)853 6176 + Naročnina za leto 1995 je 10.– dolarjev, izven Avstralije 18.– dolarjev, letalsko s posebnim dogovorom + Naročnina se plačuje vnaprej + Poverjenišvo za MISLI imajo vsa slovenska verska središča v Avstraliji + Rokopisov ne vračamo + Dopisov brez podpisa uredništvo ne sprejema + Za objavljene članke odgovarja pisec sam + Stava in priprava strani (Typing and lay-out): MISLI, 19 A'Beckett Street, Kew, Vic. 3101 + Tisk (Printing): Distinction Printing Pty. Ltd. (Simon Špacapan), 164 Victoria Street, Brunswick, Victoria 3056 – Tel.: (03)387 8488 – Fax: (03)380 2141

UČIMO SE SLOVENSKO – I. del – Odlična metoda pouka mladine osnovnih šol – Melbournske učiteljice Draga Gelt, Magda Pišotek in Marija Penca – Cena 10 dolarjev. Res koristen dar mladim znancom.

UČBENIK SLOVENSKEGA JEZIKA. I. DEL (SLOVENIAN LANGUAGE MANUAL. PART I. Cena 12 dolarjev. Žal je drugi del pošel in nove izdaje najbrž ne bo. Slovenian Research Center of America.

SLOVENSKO SLOVSTVO – BERILO (SLOVENIAN LITERARY READER) – A. L. Ceferin (ed.) – Cena 11 dolarjev.

SLOVENSKE NARODNE PESMI – SLOVENIAN FOLK SONGS – A. L. Ceferin (ed.) – Cena knjižice z audio-kaseto vred 6 dolarjev.

THE SLOVENIANS FROM THE EARLIEST TIMES – V angleščini je napisala slovensko zgodovino Draga Gelt. S številnimi slikami opremljena knjiga je izšla v Melbournu. Cena 22 dolarjev.

OBRISI DRUŽBENE PREOSNOVE – Knjiga zanimivih esejev Dr. M. Kremžarja (Argentina) o preosnovi družbe. Cena 10 dolarjev.

LJUDJE POD BIČEM – Trilogija izpod peresa Karla Mauserja iz življenja v Sloveniji med revolucijo in takoj po njej. Zares vredna branja. Zadnjo izdajo v štirih knjigah dobite za ceno 35 dolarjev.

STALINISTIČNA REVOLUCIJA NA SLOVENSKEM, II. del. – Zanimiva študija razvoja dogodkov 1941 – 1945 v Sloveniji. Spisal Stane Kos. Cena 27 dolarjev. (Cena za prvi in drugi del skupaj je 40 dolarjev.)

ŠKOF ROŽMAN, I., II. in III. del. – Obsežno delo dr. J. Kolariča, podprto s številnimi dokumenti. Cena vseh treh zajetnih knjig skupaj je 40 dolarjev. Samo zadnja knjiga (III. del) je 28 dolarjev.

POLITIKA IN DUHOVNIK – Zanimivo domače pisana avtobiografija pokojnega izseljenskega duhovnika v Angliji Msgr. Ignacija Kunstlja. Cena 3 dolarje.

STO RECEPTOV SESTRE NIKOLINE. – Kuharska knjiga o domačih jedeh. – Cena deset dolarjev.

PISMA MRTVEMU BRATU – Topli spomini na brata – Avtor je duhovnik lazarist Franc Sodja – Cena 12 dolarjev.

PRED VRATI PEKLA – Duhovnik lazarist Franc Sodja opisuje v živo življenje v ljubljanskih zaporih po končani vojni. – Cena 8 dolarjev.

JESENSKO LISTJE – Prva pesniška zbirka adelaidskega pesnika Ivana Burnika – Legiša. Ves dobiček je namenjen ljubljanski otroški bolnišnici. Cena 10 dolarjev.

JANUAR 1995

- Novo leto – svetovni dan miru
– Branko Rozman – stran 1
- Oj, ko ne bi bilo nobenih cest!
– pesem T. Kuntnerja – stran 2
- Slovo – Od smrti škofa J. Jenka
Iz pogrebnega govora koprskega
škofa Metoda Piriha – stran 3
- Iz duhovne oporoke
pok. škofa J. Jenka – stran 4
- Dve omiki – Iz Duh. življ. –
– Dr. Marko Kremžar – stran 5
- Psalm 68 – V.T. Arhar – stran 6
- “Teta Nikolaja”
– Jože Škorjanc – stran 7
- Za svetimi Tremi Kralji
– Marija Jelen v Druž. – stran 9
- Središče svetega Rafaela, Sydney
– P. Valerijan – stran 11
- Kreda – Črtico prev. A.S. v Druž.
– Hans Lössler – stran 13
- Izpod Triglava – stran 14
- Na poti do oltarja – O prvi avstr.
blaženi - P. Valerijan – stran 16
- Središče svete Družine, Adelaide
– P. Janez – stran 18
- Moje celice – zapiski iz zaporov
– Jožko Kragelj – stran 20
- Naše nabirke – stran 20
- Kaj pravite? – Pismo SIMatici
dr. Jožeta Bernika – stran 23
- Središče svetih Cirila in Metoda,
Melbourne – P. Tone – stran 24
- Z vseh vetrov – stran 26
- Kotiček naših mladih – stran 28
- Križem avstralske Slovenije .
– stran 29
- Pa spet nekaj uvoženega iz
Republike Slovenije – stran 32

NOVO LETO – SVETOVNI DAN MIRU

ŽE nekaj časa je prvi dan novega leta - svetovni dan miru.

Mir je res velika beseda in pomembna vrednota. Kristusov "Blagor mirotvorcem!" je lahko za slehernika življenjski program. Za mir je treba delati in to na različnih ravneh.

Najprej gre za mir v človeku. Mir s samim seboj. S svojo vestjo. Z Bogom, čigar glas vest je. To je tisti Cankarjev neizprosni sodnik v človekovi "skriti kamrici". V njej se dogajajo velike stvari, saj tega glasu ni mogoče utišati, ko terja odgovor. Gre za pretehtavanja "za" in "proti", za izbiro med trenutno koristjo na eni strani in poštenjem na drugi. Koliko kravjih kupčij se v tej celici sklene in koliko hrbtenic zlomi! Človek, ki se je proti nravnim zakonom težko pregrešil, ne najde miru, dokler svojih kršitev ne prizna in škode ne popravi. Tablete za spanje, alkohol, cele noči prižgana luč, iskanje pomoči pri psihiatruih - vse to utegne vsaj za silo utišati glas v duši, udušiti ga ne more. Človek, ki je proti človeku močno grešil, ne najde miru v sebi, pa naj se kaže na zunaj še tako mirnega. Tak človek utegne svoj nemir sejati tudi navzven, med ljudi, in s tem ustvarja spore.

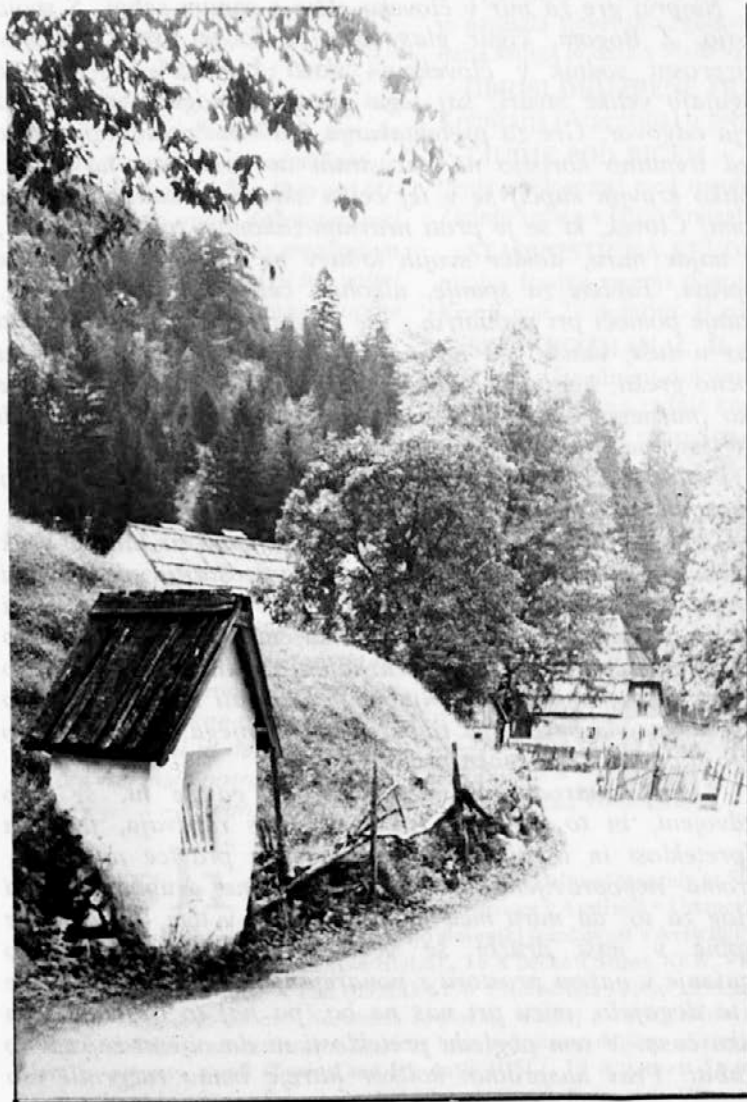
Potem gre za mir med ljudmi v ožjih skupnostih: v družini in narodu.

- Mir po družinah. Živeti v miru z ljudmi ni lahko. Vsak človek je svet zase in sleherni ustvarjanje sožitja med ljudmi pomeni usklajevanje teh različnih svetov. Tudi če sta dva, ki jima je usojeno živeti skupaj, svetnika, nujno sobivanje ne bo teklo čisto brez napetosti in razhajanj. Edini recept za lepo sožitje je premagovati samoljubje in odpirati se drugemu. To pa je drugačna beseda za ljubezen do bližnjega. Gre za drugo božjo zapoved, ki je enaka prvi.

- Mir v narodu. V našem narodu ga še ni, še smo razdvojeni, in to nemalo. Tisto, kar nas razdvaja, je naša polpreteklost in iz nje izvirajoče posebne pravice nekaterih, oziroma nepopravljene krivice, prizadejane drugim. Glavni razlog za to, da miru med nami še ni, je v tem, ker vplivne skupine v naši družbi še vedno prikazujejo polpreteklo dogajanje v našem prostoru s ponarejanjem resnice. Dokler se bo to dogajalo, miru pri nas ne bo, pa naj to traja ne vem koliko časa. V tem pogledu preteklosti ni dovoljeno enostavno pozabiti. Prav nasprotno: kolikor hitreje bomo razgrnili vso

PAPEŽ JANEŽ PAVEL II. je za letošnji prvi dan leta, **DAN MIRU**, izbral geslo: **ŽENA, VZGOJITELJICA ZA MIR!** Kako pomembno za današnji čas pomanjkanja ljubezni, pravice, soglasja in zato tudi pomanjkanja miru.

Kljub temu, da papežu očitajo zapostavljanje ženskega spola, ker ne popušča pritisku za ordinacijo žena v duhovnike, dobro ve, kaj more žena in zlasti mati storiti za mir na svetu. Nosilka življenja more v človestvu znova prebuditi pogum in pravičnost, ti dve razsežnosti miru.

resnico, toliko prej bomo lahko zgradili lepo prihodnost.

Končno gre za mir med narodi. Če se ozremo samo na dogajanje v Bosni in Hercegovini, je vsaka beseda o lepoti miru med narodi odveč. Kako težko krivdo pred zgodovino in Bogom si jemljejo na vest tisti, ki so odgovorni za tamkajšnja nepojmljiva grozodejstva!

Naj bi se povsod po svetu uresničila Prešernova Zdravljica:

**"Žive naj vsi narodi,
ki hrepene dočakat dan,
da, koder sonce hodi,
preprij iz sveta bo pregnan."**

Svetovni dan miru nas resno opominja k izpraševanju vesti in pravilnemu ravnanju.

BRANKO ROZMAN

OJ, KO NE BI BILO NOBENIH CEST!

Po teh kočah
so zagledali luč sveta,
po teh gmajnah
so prepevali prve pesmi
in igrali prve igre
življenja,
po teh njivah
so doraščali
v naše upanje,
na tej zemlji
so preizkušali svoje moči,
po tej cesti,
po tej cesti so odšli.

Imeli so mlada srca,
imeli so bistre oči,
imeli so zdrave noge.

Oj, ko ne bi bilo nobenih cest!

Tone Kuntner

V SLOVO

Bil je prvi slovenski škof, ki je prišel med nas na peto celino. Blagoslovil je prvo slovensko cerkev na avstralskih tleh – svetišče svetih bratov Cirila in Metoda v Melbournu. Do zadnjega se je živo zanimal, kako ohranjamo svojo vero, in narodno zavest. Tudi avstralski Slovenci bomo pokojnega škofa ohranili v najlepšem spominu.

Tu je spominski članek njegovega naslednika v vodstvu koprške škofije, povzet po govoru pri pogrebni maši.

OB koncu mednarodnega leta družine se je izteklo zemeljsko življenje našega škofa JANEZA JENKA, zato razmišljajmo, kako je bil v svojem skoraj 85-letnem življenju povezan z različnimi družinami.

Ko se je 5. maja 1910 rodil na Jami v župniji Mavčiče na Gorenjskem, je kot deseti otrok postal član svoje domače - Petrove družine. Vsi so ga z veseljem sprejeli, zlasti še, ker je pred njim prijokalo na svet devet sester. Naslednji dan po rojstvu je postal s svetim krstom član župnijske družine. Svojevrstno družino je ustvarjal s svojimi sošolci in sošolkami doma, potem na Bledu pri svojem stricu, župniku Janezu Oblaku. Član nove družine je postal, ko je vstopil v Zavod sv. Stanislava v Šentvidu nad Ljubljano leta 1921, in pozneje, ko je na Teološki fakulteti v Ljubljani od leta 1924 do 34 odlično študiral teologijo. Z mašniškim posvečenjem, ki mu ga je 6. julija 1934 podelil ljubljanski škof Gregorij Rožman, je postal član duhovniške družine. Duhovništvo je poslanstvo in služenje. Kristus ga je po predstojnikih poslal najprej za kratek čas za kaplana v Kostanjevico na Dolenjskem in že isto leto za vzgojitelja v Zavod sv. Stranislava v Šentvidu.

Leta 1940 je odšel v Beograd in tu je skoraj 24 let ustvarjal svojevrstno družino kot katehet na gimnaziji, kot urednik Blagovesti in kot generalni vikar beograjske nadškofije. Za vse to mu sedanji beograjski nadškof in metropolit Franc Perko, ki se žal ni mogel udeležiti pogreba, izraža iskreno zahvalo.

Svojevrstno družinsko izkustvo zanj je bilo tudi, ko je leta 1946 preстал tri mesece zapora.

Leta 1964 ga je papež Pavel VI. poslal v našo škofijsko družino na Primorsko. S škofovskim

*Zaspal v Gospodu na sveti večer,
24. decembra 1994, v Koprju.
Pokopan 28. decembra 1994
v koprski stolnici,
za oltarjem sv. Rešnjega Telesa.*

posvečenjem pred dobrimi tridesetimi leti (6. septembra 1964 v Logu pri Vipavi) je postal naš prvi učitelj in voditelj, z ureditvijo koprške škofije v povečanih mejah (leta 1977) pa njen prvi in najvišji pastir.

Po vzoru Jezusa dobrega pastirja si je pokojni škof prizadeval spoznati vse duhovnike svoje škofije in čimveč vernikov. Vsak mesec nas je v škofijskem listu spodbujal, kakšni moramo biti. Skrbel je za čistost in pravovernost cerkvenega nauka. Petkrat je po svoji pastirski službi obšel vso škofijo in se je na pastoralnih obiskih srečaval ne le z duhovniki, ampak tudi z birmanci, s starši in botri, z mladino ter z vsem božjim ljudstvom. Njegova srčna želja je bila, da bi se moralno življenje na Primorskem z ureditvijo škofije Koper, za kar ima rajni škof velike zasluge, dvignilo in okrepi. Škof Janez je bil možat, pokončen, pošten, delaven, urejen in iskren človek, sinovsko vdan svetemu očetu in globoko povezan z Bogom. Bil je na dveh koncilskih zasedanjih II. vatikanskega

cerkvenega zbora in na treh sinodah. Škof Janez je bil tudi član Frančiškove družine. Iz bogate zakladnice Asiškega ubožca je črpal navdihe za svoje pastirsko delovanje.

Ko je odložil odgovornost škofovske službe, je tudi zadnjih sedem let ostal na škofiji in je bil prav z nami, s katerimi je preživel skupaj ta leta, družinsko povezan. Vsak dan smo bili skupaj pri maši, skupaj smo molili in skupaj smo se zbirali k družinski mizi. Tudi midva sva gojila svojevrstno družinsko življenje: dvajset let sva živela in delala skupaj, deset let sem bil njegov tajnik, tri leta njegov najožji sodelavec in zadnjih sedem let njegov predstojnik. On me je tudi posvetil za škofa. Hvala Vam, škof Janez, za vse!

V teh zadnjih letih je še več premolil za celotno škofijsko družino, ter zanjo daroval svojo bolezen in druge starostne tegobe.

Bratje in sestre! Škof Janez je trdno veroval, da se bo vera spremenila v blaženo gledanje in

trda življenjska borba v zmago. Tudi mi verujemo, da se njegovo življenje ni končalo in da se njegovo delo ni izgubilo. Vera nam pravi, da je ločitev od naših rajnih le začasna: ko so pretrgane telesne vezi, ostane med nami in njimi skrivnostna duhovna povezava. Apostol Pavel pravi: "Če namreč živimo, živimo za Gospoda, če pa umiramo, umiramo za Gospoda" (Rim 14, 8). Ob Lazarjevi smrti je pokazal Jezus sočutje do Marte in Marije, istočasno pa zatrdil: "Jaz sem vstajenje in življenje. Kdor vame veruje, bo živel, tudi če umrje" (Jn 11, 25). Jezus je s tako gotovostjo razglasil posmrtno življenje in rekel, da je življenje močnejše od smrti in da je smrt kot kratko spanje ter prehod v lepši svet. Naj Bog da nam vsem tako močno vero, kot jo je imel škof Janez, da bomo počasi začutili bližino in veličino njegovega novega bivanja. Globoko sem prepričan, da bo pokojni škof v nebesih še učinkoviteje nadaljeval svoje poslanstvo za duhovno in pastoralno prenavo naše škofije in vseh Slovencev doma in po svetu.

+ METOD PIRIHI
koprski škof

Ko je bil
škof Jenko
leta 1968
kot prvi
slovenski
škof med nami
v Avstraliji

Na sliki je
med rojaki
po blagoslovitvi
prve slovenske
cerkve
v Avstraliji,
v Kew
(Melbourne) Vic.

... Ostanite vdani sinovi Matere Cerkve, (...) ljubeči otroci svoje slovenske matere. Imejte razumevanje za povezavo z ostalimi katoličani in pripadniki drugih ver v naši državi. Tudi do ateistov moramo biti strpni in jih z ljubeznijo skušati spreobrniti. (...)

Nedvomno je čas nemiren in revolucionaren, prinesel nam je veliko gorja in ruševin. Sprejmimo te žrtve, da bo rast na Božji njivi blagoslovljena. Ohranite neomajno vero v prenovitveno moč krščanstva. Nič za to, če ne vidimo uspehov. Delajmo, trudimo se, izgorevajmo za Boga in duše, gotovo bomo prejeli potem nebeško plačilo (...)

Svoje zadnje trpljenje, vse bolečine in smrt sprejemam že sedaj kot Kristusov dar. Vse to želim prenesti vdano za Njegovo kraljestvo, za mojo drago Primorsko.

/Iz duhovne oporoke pokojnega koprskega škofa + dr. JANEZA JENKA/

DVE OMIKI

KO so Združeni narodi proglasili leto 1994 za "leto družine" in je tudi najvišje vodstvo katoliške Cerkve podprlo to pobudo, je marsikdo na tihem upal, da bo vsaj v tej točki mogoče priti do sodelovanja ali do skupnih izhodišč med ustvarjalci "novega svetovnega reda" in Cerkvijo. Pa je izkušnja ponovno potrdila, da je zaman čakati trajnih, zdravih sadov od ljudi in ustanov, ki hočejo rasti mimo Boga.

Tako se je zgodilo, da prav leto družine s kruto jasnostjo osvetljuje resničnost o "dveh omikah" današnjega sveta, na katero opozarja sedanji papež Janez Pavel II.

Družina ni področje, na katerem bi se mirno stikali krščanska in potrošniška, materialistična kultura. Nasprotno, prav družina postaja z vsakim dnevom bolj izrazito bojno polje, kjer se bije boj za ohranitev naravnega reda. Gre za novo obliko starega spopada med neredom človekovega napuha in med redom božjega stvarstva.

Družina, zibelka človeštva, ki je po papeževih besedah izraz **omike ljubezni**, je v globokem nasprotju s pojmom družine, ki si jo zamišlja sodobni relativistični svet in ki izhaja iz **omike sebičnosti**. Ljubezen daje družini smisel, toploto in življenje ter povezuje družinske člane v občestvo in skupnost. To naj bi v "novem svetovnem redu", katerega načrtujejo protiverške skupine v krogu Organizacije združenih narodov, nadomestila hladna, neplodna sebičnost, ki se izčrpuje sama v sebi.

Pri tem ne gre več le za dva nasprotujoča si pogleda na svet, temveč za dve volji, kako oblikovati svet. In ker je politična ter gospodarska moč pretežno v rokah sinov tega sveta, si kristjani lahko obetamo novih časov preizkušnje prav na področju najbolj intimnega družinskega življenja.

Omika sebičnosti, antropocentričen novega svetovnega reda, se bo pri svojem boju proti omiki ljubezni skrivala pod zastavo svobode. Svoboda, ta dragoceni božji dar, bo vnovič zlorabljana in uporabljana kot izgovor za nasilje nad moralnim redom. In kako naj bi bilo drugače, če izganjajo iz javnega življenja Boga, ki je vir resnične svobode?

Vaclav Havel je rekel v slavnostnem govoru, ki ga je imel letos v Filadelfiji, da sodobni antropocentričen nujno vodi do tega, da bo On, ki je obdaroval človeka z vsemi neodtujljivimi pravicami, prišel izginjati s sveta. Misel na obstoj

neke avtoritete, ki naj bi bila nad človekom, je postala ambicioznemu človeštvu nesprejemljiva. Vendar z zavračanjem prav te, božje avtoritete, se človeštvo z vsemi deklaracijami o človekovih pravicah vred podreja samovoljni manipulaciji ljudi.

Z zavrnitvijo Stvarnika pa "novi red", ki se je na Konferenci v Kairu odkrito predstavil svetu, zaprača tudi prvenstvo ljubezni. Kajti, kot pravi Janez Pavel II. v Pismu družinam, ni resnične ljubezni brez zavesti, da je Bog ljubezen in da je človek edina stvar na zemlji, ki jo je Bog poklical v bivanje zaradi nje same. Po božji podobi in sličnosti ustvarjeni človek ne more popolnoma najti samega sebe, razen v odkritosrčni daritvi svoje lastne osebe, kar je lahko edinole izraz ljubezni.

Hkrati z ljubeznijo pa zavrača nastopajoči svetovni red tudi objektivno resnico. "Kdo more zanikati, da je naša doba čas velike krize, ki se izraža predvsem kot globoka kriza resnice?" se sprašuje papež v omenjenem pismu. "Kriza resnice pa pomeni v prvi vrsti krizo pojmov. Ali izrazi 'ljubezen', 'svoboda', 'odkritosrčen dar' in celo 'oseba', 'pravica osebe' v resnici še pomenijo to, kar po svoji naravi vsebujejo?"

Sodobni človek, napolnjen s površnimi odlomki informacij vseh vrst, naj bi pozabil na harmonično celoto svoje lastne osebe in občestev, v katerih biva, pa tudi na smiselnost stvarstva. Strokovnjaki, na katere se tako radi sklicujejo člani pomasovljene družbe, so sicer sposobni razložiti skoraj vse pojave sveta, ki nas obdaja, vendar, kakor pravi Havel, kljub temu vedno težje razumevamo svoje lastno življenje. Smo v "postmodernosti", to je v dobi, ko se zdi skoraj vse mogoče, a ko človek ne najde več zase nobene trdne opore. Edina gotovost sodobnika je - negotovost. V svetu, kjer je mogoče manipulirati vse s pomočjo denarja, postajata tudi vrednoti ljubezni in resnice izraza brez prvotne, plemenite vsebine.

Globoki konflikt med omiko ljubezni in omiko sebičnosti, ki se že desetletja tragično odigrava na področju družine, bo imel dolgoročno posledico. Ni čudno, da je sedanji papež postavil omenjeno "Pismo družinam" časovno tako blizu veliki in novim generacijam namenjeni okrožnici "Sijaj resnice". Kajti usoda resnice, ki edina osvobaja človeka, se odloča v sredi naravne družinske skupnosti. Resnica ima strašno moč, je trdoživa in mogočna. Zasidrana v srcu družin, kjer je doma

življenje, postane resnica neuničljiva. Zato je "novi red" Združenih narodov že naprej obsojen na končni neuspeh, a pred tem bo za družine, ki bodo hotele ostati zveste svojemu bistvu, lahko novo poganstvo še vir velikega trpljenja. Vrednoti, kot sta resnica in ljubezen, zahtevata visoko ceno.

Gre za nekrvavi boj, ki prizadeva vsakega kristjana v njegovi osebnosti, vsako družino v njeni posebnosti, a tudi vsak narod v najglobljih koreninah obstoja. Odločitev za resnico, za ljubezen in za svobodo je v bistvu ena sama odločitev.

Vse človeštvo pretresa neizprosni spopad med omiko življenja in omiko smrti. Zunanje manifestacije za legalizacijo in proti legalizaciji splava so le vrh ledene gore, ki grozi razkrojiti človeški rod. V tem velikem spopadu za kristjana ni srednjih poti, pa tudi ne nevtralnosti. Vsi smo poklicani k odločitvam, ki bodo vplivale na naše osebno, družinsko in narodno življenje. Izhodišče

pri iskanju pravih odločitev pa je, danes kakor vedno, spoznavanje in sprejemanje resničnosti, ki jo odkrivamo v sebi, v svojem rodu, v bližnjih in v celotnem stvarstvu.

Le tako lahko razumemo v vsej pomembnosti poziv sedanjega papeža: **Družina, bodi to, kar si!** Slovenska katoliška družina, bodi to, kar si iz svojih korenin, iz omike ljubezni, iz svojih spoznanj, iz lastnih izročil in poslanstva! Slovenska družina, boš, kar si, ali pa boš grob narodu, kateremu si poklicana posredovati življenje.

ln pri tem ni važno, kje, družina, živiš. Važno je, kje imaš srce! Važno je, da se zavešaš svoje identitete in da si ji zvesta. V civilizaciji ljubezni ni meja in vrednote niso vezane na kraj. A to lahko razume le, kdor misli katoliško, to je: v duhu univerzalnosti, katera ne more obstajati brez samozavestne in različne posamičnosti.

DR. MARKO KREMŽAR

O razstavi slovenskih znamk v Adelaidi preberite pismo Mavre Vodopivec na strani 30 te številke. Na sliki je prirediteljica razstave znamk z g. Aljažem Gosnerjem, odpravnikom poslov našega veleposlaništva v Canberri.

Psalm 68

*N*a samotnih poteh Te srečujem, Gospod.
Tedaj spoznam, da me čakaš.
In vem: jaz sem tisti, ki Te iščem z negotovimi koraki.

/Vojan Tihomir Arhar/

«Teta Nikolaja»

SLOVENCIM imamo v svoji daljni in bližnji preteklosti ne samo svete škofe in velike može, ampak tudi svete matere in velike žene, ki so izžarevale evangelijsko ljubezen in junaške kreposti. Ena od teh je žal Slovencem skoraj še nepoznan biser, ker se je pač razdajala izven Slovenije in tam tudi zaključila svoje na dobrih delih bogato življenje. To je bila zavedna Slovenka **Nikolaja Mali**, rojena 23. oktobra 1896 v Škofji Loki, umrla pa 14. oktobra 1973 v Zagrebu, kjer je tudi pokopana. Hrvaška prestolnica jo je poznala pod imenom "teta Nikolaja" - imenujmo jo tako tudi mi, njeni rojaki in občudovalci.

Revija "Hrvatica" je že leta 1939 objavila njen življenjepis in jo sprejela v "Galerijo javnih radnica". Leta 1964 je "teti Nikolaji" hrvaški kardinal dr. Šeper prinesel iz Rima od svetega očeta posebno priznanje v zahvalo za njeno delo. In nad njenim grobom v Mirogoju se ji je na dan pogreba zagrebški nadškof dr. Franjo Kuharić javno zahvalil za vsa dobra dela, ki jih je storila v zagrebški nadškofiji, enako vsem številnim pomočnicam, ki jih je ona vzgojila ter so ji omogočale nadaljevati dobra dela tudi v bolezni, ko ni mogla več hoditi.

V hrvaškem katoliškem mesečniku "Betanija" je pred dobrim desetletjem pisal o "teti Nikolaji" o. Leonardo Kamerlato, koliko je ta plemenita žena naredila v Zagrebu in zato vsekakor zaslužila, da izide njen popolen življenjepis. A to je njena rodna sestra Minka, bivša uradnica na ljubljanski glavni pošti in velika planinka, zaradi posebnih družinskih razmer preprečila.

Isti o. Leonardo piše o njeni mladosti, da je bila Nikolaja Mali gojenka višje meščanske šole v uršulinskem samostanu v Škofji Loki. Njen katehet je bil Ignacij Nadrah, poznejši stolni kanonik in generalni vikar ljubljanske škofije. Ta svetniški duhovnik je znal vcepiti v mlado dušo pobožnost do presv. Srca Jezusovega in prvih petkov v mesecu, pa tudi vdanost do brezmadežnega Srca Marijinega.

O tem svojem odličnem duhovnem voditelju teta Nikolaja sama pripoveduje takole: "...Kot enajstletno dekle sem pri njem opravila svojo tretjo spoved. Tako lepo mi je govoril o Jezusu in nebeški Materi! Za mene so bile njegove besede balzam, posebno še ko mi je rekel: Nimaš mamice. Poznal je vse moje bolečine. Vse sem mu zaupala. Vsak teden sem bila potem pri njem pri sveti spovedi, kar je bilo tedaj nekaj izrednega, in vsak dan pri svetem obhajilu.

NIKOLAJA
MALI
v letu 1930

Najlepši dan za mene pa je bil sprejem v Marijino kongregacijo."

Mnoga slovenska dekleta so odhajala v Zagreb s trebuhom za kruhom, med njimi tudi naša Nikolaja. Preživela je silno težke čase in morda je prav zato tudi bolj razumela druge v težavah. Najprej je bila uslužbena kot uradnica na glavni zagrebški pošti. Že tam je naravnost izžarevala svojo ljubezen so presv. Srca Jezusovega. Samo en primer: Zgodilo se je, da nekemu sodelavcu ni uspelo oddati vseh telegramov do določene ure, zato je strašno preklinjal. Nikolaja mu prostovoljno priskoči na pomoč. Njen obraz je izražal, kako je trpela v duši zaradi njegovih kletev. Nič mu ni očitala, samo zadoščevala je v srcu za njegove žalitve Boga. Drugi dan sta se zopet srečala in mož ji reče: "Videl sem včeraj, kako zelo ste trpela zaradi mojih kletev. Obljubim vam, da ne bom več preklinjal!..."

V Zagrebu je leta 1925 organizirala Marijino kongregacijo. Pri sebi na stanovanju je imela sprva tri dekleta, ki jih je najprej nahranila, oblekla in poučila o Bogu. Iz tega gorčičnega zrna je zrastle mogočno drevo: leta 1939 se je ob njej srečavalo sedemdeset članic Marijine kongregacije. Največ med njimi je bilo služkinj, ki so imele v "teti Nikolaji" svojo najboljšo zavetnico.

S svetim ognjem ljubezni v srcu si je "teta Nikolaja" vedno želela iti v misijone. Vendar je sledila nasvetom duhovnega voditelja škofa Njaradija iz Križevcev: ni odšla v Indijo, ampak v zapuščen predmestja Zagreba, kjer je začela svoj izredni apostolat.

"Teta Nikolaja" je zlasti delovala med barakarji na jugovzhodni periferiji mesta (Kanal in Sigečica). Zbirala je otroke na travniku, se z njimi igrala, pela

in jih učila verouk. Poleg mladini se je zlasti posvetila družinam, ki so živele v "divje", brez zakramenta svetega zakona. Čutila je dolžnost, da jih nagovori za cerkveno poroko in s svojim neprisiljenim nastopom ji je to čudovito uspevalo. Že leta 1939 je zabeležila 1500 cerkvenih porok, do pričetka vojne leta 1941 jih lahko dodamo še nekaj sto. Ker si za poroko mnogi v svoji revščini niso mogli sami preskrbeti "zakmašne" obleke, ji je pri tem pomagal nadškof in kasnejši kardinal dr. Alojzij Stepinac: dajal ji je svoje talarje in obleke, da jih je s dekleti Marijine kongregacije prebrojevala za obleke ženinov. Posebno se je lotila tega apostolata po letu 1933, ko je morala zaradi bolezni pustiti službo na pošti: v sklerozni multiplex so ji odpovedale noge. S pomočjo invalidskega vozička in pomočnic je z nezmanjšano energijo nadaljevala svoj uspešni apostolat.

Porokam so seveda sledili tudi krsti otrok, ki so rastle v teh družinah. Tako je bila "teta Nikolaja" ne le priča poroke, ampak tudi "vječna kuma" pri krstih, kot omenja Gabrijel Djurak v posmrtnem članku. V istem članku je poudarjeno, da je prav "teta Nikolaja" napravila prvi korak Cerkve v predmestja Zagreba. Bila je prvi "kaplan" teh revnih družin, ki so stanovale v barakah, zbitih iz desk zabojev, in celo v svinjakih, ker ni bilo zanje drugega primerne stanovanja. Za njo so šele nadaljevali duhovniki, ki jih je poslal nadškof Stepinac, da je tudi tu zraslo nekaj cerkva in se je pričelo redno dušnopastirsko delo.

"Teta Nikolaja" je hotela rešiti duše, zato je vse navduševala za pobožnost do presvetega Srca

Jezusovega in prve petke v mesecu. Poznala je Jezusove obljube, zlasti veliko obljubo, da bo Srce Jezusovo varno zavetje v zadnjem trenutku življenja vsem, ki bodo zaporedoma devet prvih petkov v mesecu prejeli sveto obhajilo. Zato je zlasti pred vsakim prvim petkom zbirala mladino in odrasle ter jih pripravljala za spoved in obhajilo. Zнала se je približati celo cirkuškim ljudem, ki so se ustavili s svojimi vozovi in postavili cirkuški šotor za teden dni. Nagovorila je starše in nato v enem tednu z vso naglico poučila cirkuško mladino o Bogu in zakramentih ter jo pripravila na spoved in prejem obhajila pred odhodom dalje.

Svoj apostolat je vršila tudi pisno, saj je vsakega 24. dne v mesecu razposlala po tisoč pisem svojim varovancem, bolnikom, obupanim in ponižanim, ter jih bodrila k zvestobi Bogu. Kot že omenjeno, jih je zlasti spodbujala k prejemu obhajila za prve petke.

Ker je toliko ljubila misijone, je z dekleti organizirala misijonske razstave in druge prireditve ter poslala izkupiček v Indijo in Afriko.

Kakor je poudaril nadškof Kuharić ob pogrebu "tete Nikolaje", naj bi z njeno smrtjo ves njen apostolat ne prenehal: njeni sodelavci naj nadaljujejo in zbirajo v "sklad tete Nikolaje", za takrat najnujnejše potrebe - za sirote v oskrbi Karitasa.

Ko je naš odlični pisatelj prof. Alojzij Rebula leta 1993 objavil v ljubljanski Družini članek "Kje je moč krščanstva" in z njim pokazal na trpine, ki so jih na dan bolnikov pripeljali na Brezje, sem ga pisno vprašal, če morda pozna apostola zagrebških revežev, veliko trpinko iz Škofje Loke, mi je med drugim odpisal: "...Prijetno in krščansko ste me presenetili s svojim pismom, posebno s tem, kar ste povedali o svetniški Škofjeloločanki Nikolaji, o kateri doslej nisem še ničesar slišal. Njena popolna predanost nadnaravnemu, njeno službovanje na pošti v Zagrebu, njen apostolat iz vozička, kamor jo je pahnila ohromelost, njena karitativna dejavnost, njen obisk pri Vas v Sevnici - vse to me je izredno pritegnilo. Dejansko sem dobil vtis svetniške osebnosti, res vredne, da se sname izpod mernika.

...pripravljen bi bil soočiti se s tem likom nedvomno svetniške Slovenke, ko bi imel na razpolago potrebno gradivo... Hvaležen, da ste me opozorili na takšen visoki človeški lik, Vas pozdravljam z najboljšimi željami..."

Za konec pa še kratko o tem, kako sem se jaz srečal s "teto Nikolajo". Leto po novi maši, 1939,

"Teta Nikolaja" v zadnjem letu življenja, predno je odšla k Bogu po zaslužen plačilo

so me poklicali k vojakom v Zagreb. Nekega dne so dekleta pripeljala na revnem bolniškem vozičku pred vojašnico gospo, ki se mi je predstavila kot "Nikolaja, zavedna Slovenka iz Škofje Loke." Prosila me je, če bi mogel iti prihodnjo nedeljo maševat na Sljeme nad Zagrebom. Obljubil sem ji in od takrat naprej sva se večkrat videla na njenem domu. Vedno sva najprej skupaj molila. Bila je namreč, kot že prej omenjeno, velika častilka Srca Jezusovega in Marijinega. Ti srci sta bili njena skrivnostna sila, da je znala pridobiti na desetine deklet za duhovnost in za apostolat med revnimi.

Po končani vojaščini so me poslali na prvo

kaplansko mesto v Sevnico... In "teta Nikolaja" je prišla v Sevnico na zdravljenje. Stanovala je pri neki plemeniti gospe. Tam smo se pogosto srečavali. Obiskal jo je celo škof Njaradi iz Križevcev in imel sem čast, da sem ga pozdravil... Ko se je "teta Nikolaja" vrnila v Zagreb, sva si pogosto dopisovala.

Prav je, da tudi Slovenci po svetu in ne le doma spoznajo "teto Nikolajo". Končno je bila tudi ona izseljenka: delovala in umrla je izven rodne domovine in pokazala vso širino svojega krščanskega značaja, kateremu so vsi brez izjeme bratje in sestre v Kristusu.

JOŽE ŠKORJANC

"Teta Nikolaja" s svojimi dekleti na obisku v Sloveniji – pred cerkvijo Sveti Pavel pri Preboldu

ZA SVETIMI TREMI KRALJI

MARIJA JELEN

NIKOLI še nisem videla kolednikov, oblečenih v svete tri kralje. Doma smo imeli figurice svetih treh kraljev in kamele, ki smo jih postavili k jaslicam šestega januarja. Tam so ostali do svečnice, ko smo jaslice razdrli. Bili so tudi v naši cerkvi na stranskem oltarju. Ko smo tam otroci čakali na spoved, me je vedno bilo majčkeno strah, da bo eden od kraljev Jezuščku prstek odgriznil. V resnici ima usta čisto blizu bose otrokove nožice.

Včasih sem že slišala, da so koledniki hodili ponekod po velenjski okolici. A da bi jih bila videla? Kje neki! Zelo sem se razveselila, ko sem izvedela, da se bosta v Šaleku letos pripravili na obhod kar dve skupini. Hotela sem jih fotografirati.

Šla sem v stari Šalek. Stala sem pri mostu čez

Pako blizu starodavne šaleške cerkvice, v kateri so angelčki z rdečimi perutničkami. Čakala sem dolgo - nikjer žive duše, kje neki, da bi hodil tam naokrog celo kak kralj! Ko me je pričelo zebsti, sem hotela vse skupaj pustiti, misleč: "Pač ne bo nič!"

Ob šumljanju vode sem se med čakanjem nehote vživela v vlogo svetih treh kraljev, ki so od nekdol prišli in nekam šli - kot jaz. Gotovo so bili prav tako v dvomih, če bodo kaj našli. Vodilo jih je še nekaj - poleg zvezde. Bili so previdni popotniki, radodarni tujci, iskalci, radovedneži, modri, pobožni, zanesenjaki, ponižni, ogroženi, pogumni, različnih ras, nenačrtovani, nezaželeni, zasledovani in - dobrodošli na cilju. Šli so po drugi poti, prav tako kot tile šaleški nocoj, da sem jih zgrešila.

Ker hodijo le enkrat na leto in mi ni bilo do tega, da bi še čakala, sem se odpravila vprašat k znanecem, ali so že bili pri njih. Prejšnja leta so bili, letos pa še ne. Po telefonu so izvedeli, da je eden zbolel in bo hodila naokoli le ena skupina. Če bodo prišli k njim, se še ne ve in tudi ne, kdaj bodo prišli.

"Pa pogledjte kaseto od predlanskih," so me povabili znanci.

Vsa očarana sem zrla na zvezdo, ki jim je kazala pot v temi od domačije do domačije. Zadaj so se iz mraka izvile njihove postave, kraljevsko opravljene. Vsi, ki so jih ugledali, so se jih pristrčno razveselili. Za vsakogar so bili pravo doživetje, ko so zapeli po starodavnem napevu:

*Tam v Jutrovi deželi
ena zvezda gori gre.
Na novo je ta zvezda,
prav lepo sveti se.*

*Zvezda pa pomeni
na rojstvo božje,
na tega nov'ga kralja
nebesa in zemlje.*

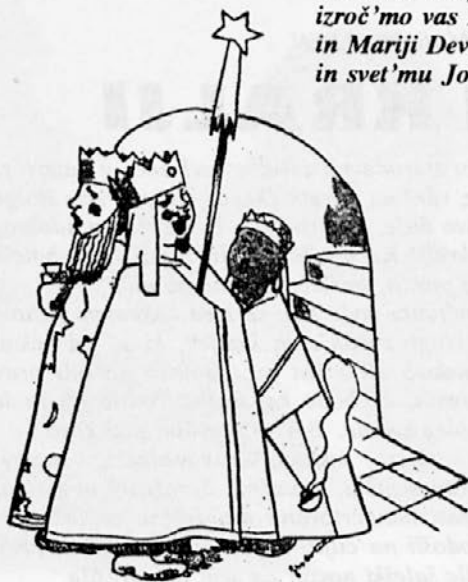
*Sveti trije kralji
so vsi popotniki,
na pot so se podali
in iskat so Ga šli.*

*Zvezda gre nad njimi,
jim kaže pravo pot,
nad štalco je obstala,
kjer rojen je Gospod.*

*Sveti trije kralji
do štalce pridejo,
so padli na kolena,
dar'vali Jezusu.*

*Mi smo pa zdaj zapeli
eno lepo pesmico,
vi pa nam zdaj darujte
eno "haupt" klobasico.*

*Mi se od vas podamo,
izroč'no vas Bogu
in Mariji Devici
in svet'mu Jožefu.*

Poslušalci so povsod zelo cenili njihov trud in jih hvaležni obdarili. Tri kralje peti res ni lahko: od utrujenosti se jih loteva spanec, ker pojejo do jutra.

Po ogledu posnetka sem se vesela poslovila od prijaznih znancev.

Doma me je opozoril telefon: "Zdajle so trije kralji pri nas!"

Hitro sem se odpravila v Šentilj. Ni jih bilo več. Šla sem k sosedu. "Tu jih še ni bilo," so povedali. Nikjer v okolici jih ni bilo videti, zato sem se vrnila domov.

Zjučaj me je poklicala sestra: "Kakor hitro si odšla sinoči od nas, so prišli trije kralji. Še naš je bil zraven. Fotografirali so se, a brez kraljevske oprave." Tako zopet nisem prišla do slike pravih treh kraljev. Nekaj sem pa še našla v zapiskih - besedilo trikraljevske pesmi s Paškega Kozjaka:

*Sveti trije kralji so prirajžali
(premodri so možje)
iz Jutrove dežele,
že zarja gori gre.*

*Ena zvezda se prikaže,
jim kaže pravo pot,
nad hišo je obstala,
nad hišo Herodovo.*

*Sveti trije kralji
v hišico so šli,
Heroda vprašali,
kje bi to dete b'lo.
Herod jim je pa rekel:
"Le pojdite naprej!
Ko Ga pa boste našli,
mi prid'te povedat!"*

*Ena zvezda se prikaže,
jim kaže pravo pot,
nad štal'co je obstala,
je rojen naš Gospod.
Sveti trije kralji
v štal'co so šli,
Jezusu, Mariji,
daril darujejo:
mire in kadila
in čistega zlata,
nobenemu človeku,
kot samemu Bogu.*

Naposled sem le bežno zagledala letošnje tri kralje. Kje? Na velenjski televiziji. Bili so iz Slovenj Gradca, peli so, pobirali darove za reveže ter celo obrazložili starosvetni običaj.

Kasneje sem še v službi izvedela, da sta po Konovem hodili dve skupini treh kraljev. Nabrali so toliko trikraljevskih darov, da so naredili veselico za vse darovalce. Delili so koledarje z zlato zvezdo repatico, z voščili za zdravje in srečo ter z verzi:

*Al' zdaj se od vas poslavljamo,
za dar se zahvaljujemo!
Je b'la klobasa al' denar,
vse vzeli smo za dober dar.*

Bodite pristrčno povabljeni, Gašper, Miha in Boltežar, drugo leto tudi v naš dom!

SV. RAFAEL SYDNEY

Fr. Tomaž Menart, O. F. M.,
Fr. Valerian Jenko, O. F. M.,
St. Raphael Slovene Mission,
313 Merrylands Rd., Merrylands, N.S.W. 2160
(P.O.Box 280, Merrylands, N.S.W., 2160)
Tel.: (02) 637 7147 Fax: (02) 682 7692

Slovenske sestre - frančižkanke Brezmadežne
St. Raphael Convent,
311 Merrylands Rd., Merrylands, N.S.W., 2160
Telefon: (02) 682 5478

TOLERANCE. Ta lastnost se v krščanskem slovarju imenuje čednost. Brez dvoma jo svet potrebuje - v mednarodnih odnosih, pri gradnji skupnosti, pa tudi med člani posamezne družine. Pomanjkanje te čednosti je vzrok marsikaterega nesoglasja, da ne rečem trenja in prepira tudi po naših družinah. Družinski člani včasih izvajajo razne pritiske - ki so lahko podobni že kar terorju - za malenkosti, v popolnoma nedolžnih in dovoljenih zadevah. Vse, kar ni po njih okusu, jim gre na živce. Ti skrajnejši ozkih nazorov napravljajo življenje v družini nezno in so premnogokrat vzrok, da se družina, ki bi lahko ostala skupaj, žalostno razide. So tudi primeri, ko nekdo v družini vzame resno svoje versko življenje - nedeljsko mašo, molitev, pomoč bližnjemu... - kar pa vzbuja vest mlačnim članom družine, da se iz njega norčujejo, zanetijo prezir in prepir. Primer pa lahko tudi obrnemo, ko verni družinski član nerazsodno pritiska na mlačnega ali nevernega, pa s tem povzroča prepir in ga še bolj odbija.

Čednost strpnosti je potrebna tudi med člani verske skupnosti, ali kakršnekoli organizacije. Kjer te čednosti ni, je skupni pomenek zelo otežkočen, skupno delovanje pa skoraj nemogoče. V skrajnih primerih preide nestrpnost v pravi fanatizem.

Borimo se proti ozkosrčnosti in v letošnjem letu preglejmo svoje ravnanje, če morda v kakem primeru tudi mi ne izvajamo krivičen pritisk na drugega ter mu s tem omejujemo svobodo mišljenja in izražanja, ali morda celo delovanja.

SLUŽBE BOŽJE: NEWCASTLE pride na vrsto za slovensko mašo na nedeljo 29. januarja, ko se bomo ob šestih zvečer zbrali v cerkvi Srca Jezusovega v Hamiltonu.

BOŽIČ 1994 je že del kronike. Pripravljali smo se nanj ves advent in še posebej z božično devetdnevnic - kateri ste se je seveda udeleževali. Polnočnica je bila tudi letos v dvorani, čeprav smo prvotno mislili, da bi bila zunaj na dvorišču. Iz raznih razlogov smo izbrali dvorano. Ves sveti večer je rahlo deževalo in tako je dež poskrbel, da med polnočnico letos nihče ni ostal zunaj. Ob pol dvanajstih je bila dvorana že polno zasedena, vključno balkon, ko se je pričel božični koncert naših pevcev. Njim se je letos pridružila solistka Vesna Hatežič in s svojim sodelovanjem dodala božičnim pesmim še svoj čar. Sodelovala je tudi pri božični dnevni slovesni maši, kakor tudi pri večerni maši na Štefanovo.

Jaslice, ki jih je postavil p. Tomaž, so bile letos dvodelne. Hlevček s sveto Družino in betlehemska poljana s pastirčki in ovčkami sta bila v prostoru pod levim zvonikom, kjer je oltar Srca Jezusovega, trije kralji z božičnimi drevesci pa so bili ob glavnem oltarju. Dodatek k letošnjim jasicam pa so bili tudi kipci pastirjev in ovčk iz zapuščine pokojnega Cirila Snedica, kot sem omenil že pri pokojnem. Njegova družina je celotne jaslice podarila naši cerkvi in smo jih seveda hvaležno sprejeli.

BOG PLAČAJ našim rojakom, ki so nam za praznike poslali čestitke ali darovali za vzdrževanje našega verskega središča. Vsi rojaki, zlasti pa dobrotniki, so vključeni v naše molitve in svete maše, saj smo tukaj za vas.

Naj še omenim, da morete poravnati naročnino za Misli tudi pri nas v Merrylandsu in prav tako na drugih krajih, kjer imamo slovenske maše in srečate slovenskega duhovnika. Nabrano naročnino pošljemo mesečno na upravo Misli v Melbourne.

NOVO LETO - stare tirnice? Ali res mora iti vse po starem: tudi z napakami, z brezbriznostjo, malomarnostjo, pesimizmom, kritiziranjem...? Novo leto je tu, nov začetek, nove možnosti in predvsem - čudovit božji dar... Bistroumen pisatelj je zapisal: "Ne gre za to, da bi dodali življenju leta, marveč za to, da bi dali letom življenje!" Ali malo drugače povedano: da bi dali našemu življenju boljše kvaliteto. Saj velja tudi tu, da ni važna kvantiteta, ampak kvaliteta. Med nami naj bi bilo več razumevanja, več medsebojne pomoči, strpljivosti in spravljivosti. To bo plemenitilo naše medsebojne odnose in sploh naše življenje.

TO LETO 1995 je Organizacija združenih narodov izbrala za LETO STRPNOSTI - YEAR OF

CANBERRA ima slovensko mašo na tretjo nedeljo vsakega meseca, torej 19. februarja in 19. marca, ob šestih zvečer v Garranu.

FIGTREE ima slovensko mašo vsako drugo in četrto nedeljo v mesecu ob peti uri popoldne. Postni dodatek - od pepelnice srede, 1. marca, do velike noči - bo maša tudi vsako sredo zvečer ob sedmih, v sklopu s postno pobožnostjo.

PUSTNI PIKNIK bomo priredili v Merrylandsu na pustno nedeljo, 26. februarja. Za postrežbo je na vrsti druga delovna skupina, ki bo imela v ta namen en teden pred prireditvijo - v nedeljo 19. februarja - sestanek po maši.

KLUB "PLANICA" v Wollongongu slavi letos svoj srebrni jubilej, 25-letnico obstoja. Klub skrbi za družabne prireditve in za športno udejstvovanje tamkajšnjih rojakov. Med važnimi in uspelimi dogodki klubskega udejstvovanja je bilo organiziranje kmečke ohceti, pa nakup dvorane ter cerkvice pred dobrih desetimi leti. Odbor s sedanjim predsednikom Ivanom Rudolfom je odločil za praznovanje te važne obletnice soboto 25. februarja. Iskrene čestitke k srebrnemu jubileju!

V četrtek 8. decembra 1994 zjutraj je v Eversleigh bolnišnici v Petershamu (Sydney) umrl CIRIL SNEDIC. Rojen je bil 22. julija 1936 v Tržiču na Gorenjskem kot sin Franca in Frančiške r. Hafner. Oba starša sta že med pokojnimi. Ciril je prejel sveti krst in ostale zakramente v domači farni cerkvi skupaj z bratom dvojčkom Metodom. V Avstralijo je prišel leta 1961. Skoro ves čas je živel in delal v Sydneyu. Po poklicu je bil pleskar. Med drugim je bil deset let zaposlen v Garden Islandu, kjer je baza avstralske mornarice. Leta 1969 se je poročil z Metko Polajnar, po rodu prav tako iz Tržiča. Poleg nje zapušča ob smrti hčerko Matejo (25 let) in Julijo (18 let) ter brata Metoda, ki živi z družino v Blue Mountains. V domovini pa žalujeta za njim brata Štefan in France. Pogrebno mašo smo imeli v naši cerkvi v torek 13. decembra, pokopan pa je na slovenskem delu pokopališča Rookwood.

Pokojni Ciril je imel izreden talent in veliko veselje izdelovati figurice za jaslice, ki jih je vsako leto postavil svoji družini. Izdelane so bile s finim okusom in veliko natančnostjo, da so jih vsi obiskovalci z užitkom občudovali. Zdaj je pokojnikova družina komplet njegovih jaslic poklonila naši cerkvi in p. Tomaž, ki je letos postavljaj cerkvene jaslice, je precej teh figuric že vključil med ostale. Družini Snedic iskrena hvala!

V ponedeljek 18. decembra 1994 je v svojem stanovanju v Dundas, NSW, umrl JOHN ŠIRCA. Rojen je bil 21. julija 1962 v Sydneyu v družini Alojza in Matilde Širca. Sveti krst in ostale zakramente je prejel v Liverpoolu. Že v detinskih letih se je pojavila bolezen, ki ga je spremljala vse njegovo kratko življenje in je bila tudi vzrok prerane smrti. Vendar je John kljub boleznim ostal vedrega značaja ter je bil priljubljen pri vseh, ki so ga poznali, zlasti med sozaposlenimi v Sheltered Workshop v Lidcombe. Pogrebna maša za pokojnega Johna je bila v naši cerkvi v sredo 28. decembra, na praznik nedolžnih otrok. Nato smo spremili njegove zemske ostanke na pokopališče Rookwood, kjer bodo čakali vstajenja.

Na božično jutro, v nedeljo 25. decembra 1994, je v Westmead bolnišnici umrl rojak KARLO OBLJUBEK. Rojen je bil 25. februarja 1925 v vasi Višnjavik v Goriških brdih. Med drugo svetovno vojno je bil izgnan v Nemčijo, v Avstralijo pa je prišel med prvimi povojnimi izseljenci ob koncu leta 1949. Najprej je bil pomočnik kuharjem v Villawood hostelu v Sydneyu, kmalu pa je dobil stalno službo kuharja v Concord bolnišnici in jo obdržal dolgih 35 let, prav do svoje upokojitve. Letos v maju je začutil bolečine v glavi. Ugotovili so tumor v možganih. Po operaciji se je stanje za nekaj časa izboljšalo. Žal ni mogel dolgo ostati doma v Rosehillu - ponovno je moral v bolnišnico. Na božično vigilijo je prejel sveto maziljenje, naslednje jutro pa odšel s tega sveta. - Karlo je bil poročen z Norimo r. Coughi, po rodu iz Modene v Italiji, ki je umrla v Sydneyu leta 1986. Zapušča hčerko Heleno por. Williamson, ki živi z možem Barryjem ter družino (hčerki Julie in Laura ter dvojčka Allan in Robert) v Wollongongu. Poleg teh zapušča pokojnik še sestro, ki živi v zamejstvu na Primorskem, dočim je druga sestra v Argentini tudi že med pokojnimi.

V petek 30. decembra 1994 je na svojem domu v Campsi, NSW, zapustila ta svet SLAVICA ALOJZIJA PERTOT r. Žerjav. Doma je bila iz vasi Gabrovica pri Komnu, kjer je bila rojena v družini Franca in Marije r. Petelin. V Avstralijo je prišla proti koncu leta 1957. Njen mož je bil Konstantin Pertot, po rodu iz Trsta, ki je umrl v Sydneyu leta 1976. Pokojnica je potem živela ves čas izmenoma pri svojih otrocih v Sydneyu, kjer ima hčerki Marto por. Samsa in Sonjo por. Vila ter sinova Antona in Aleksandra. Bila je verna krščanska žena, ki je lepo vzgojila svoje otroke. Že nekaj let je bolehal za rakom, ki je bil končno tudi vzrok njene smrti. - Pogrebno mašo smo imeli v naši cerkvi v sredo 4. januarja, sledil je pokop na

slovenskem delu rookwoodskega pokopališča.

Sorodnikom gornjih naših novih pokojnih iskreno sožalje. Naj jim Bog nadomesti odhod dragih svojcev z drugimi darovi svoje dobrote!

KRST - Robert Felix Car, Prospect, NSW. Oče Robert, mati Julie r. Andrešek. Botroval je Dušan Car. - Sv. Rafael, Merrylands, 17. decembra 1994.

POROKA - Jeremy Oliver, Waratah, NSW, in **Sandra Mavrič**, Waratah, NSW, hčerka Andreja in Albine r. Krajnik. Cerkev Srca Jezusovega, Hamilton, 3. decembra 1994.

Novokrščenemu detetu in njegovim domčim, kakor tudi novoporočencema naše čestitke in najboljše želje na življenjsko pot!

P. VALERIJAN

Škofja
Loka

Hans
Löslser: **Kredo**

SANJALO se mi je:

Umrli sem. Na nebeškem pragu mi je prišel naproti angel. Ponudil mi je kos krede in rekel: "Tu imaš, Janez."

"Prisrčna hvala. Čemu pa naj mi služi?"

"Vidiš tam ono črno tablo?"

Tabla je bila velika in je ni bilo mogoče spogledati.

Angel me je odpeljal k njej in dejal: "Za vsakokrat, ko nisi bil iskren do svoje žene, naredi črtico - za vsakič pa, ko si jo nalagal, naredi križec. Glej, da pri tem ne boš goljufal! Sicer se ti nebeška vrata ne bodo odprla..."

In tako sem tam obstal s svojo kredo in mi ni preostalo drugega, kot da sem zacel delati črtice in križce. Tabla je bila sicer velika, a vseeno premajhna. Temu se seveda ni čuditi, saj sva bila z ženo že dolgo poročena. Tako se pač marsikaj nabere. Tu majhna utaja, tam kakšna priložnostna laž - tu izgovor, tam res tudi kaka večja laž - to pa zato, da bi se izognil čemu hujšemu. To je bila pravzaprav neresnicoljubnost iz ljubezni. Ženi ni treba povedati vsega. Mož naj ji ne bi pripovedoval nič takega, kar bi jo vznemirjalo. Tudi tega ne, kar bi v njenih očeh bilo v škodo nam moškim. V takem primeru se mi zdi majhna laž dovoljena...

Zgrozil sem se ob množici črtic in križcev. In kar naprej - še zdaleč nisem bil pri kraju! Na zemlji pa

sem se zdel samemu sebi tako pravičen, skoraj popoln. Toda ko zdaj v misli na smrt gledam življenje iz nebeške perspektive...

Medtem nekdo teče po nebeški predsobi.

Okrenem se.

"Katarinca! Tudi ti tukaj?"

"Janez!" me je spoznala.

Resnično, to je Katarina, moja popolna in sveta žena. Videti je povsem zemeljska.

"Katarina, pridi no k meni!"

"Zdaj ne utegnem, Janez!"

"Kaj da se ti tako mudi?"

Katarina se za trenutek ustavi pred menoj. Videti je, kakršna je bila prva leta najinega zakona. Hvala Bogu za ta dar!

"Le kam neki tako hitiš, Katarinca?" sem radoveden.

"Ah, Janez, ko bi ti vedel! Ti nebeščani so si izmislili tako smešno igro, veš, nekaj test... Za vsakič, ko ti na zemlji nisem bila odkrita, moram na črni tabli narediti črtico, za vsakič, ko sem ti lagala, pa križec."

Prikimam. Saj zadevo poznam. Kar zbal sem se, da bo pogledala na mojo popisano tablo. "In kam greš zdaj?" vprašam.

"K svetemu Petru moram. Po novo kredo. Vso sem porabila..."

Iz nemščine prev. A.S.

IZPOD TRIGLAVA

PAPEŽEV OBISK SLOVENIJE je končno uradno potrjen. Slovenski škofje so na svoji seji dne 19. decembra v Ljubljani z veseljem sprejeli uradno sporočilo vatikanskega državnega tajništva: Papež Janez Pavel II. bo v letu 1996 dva dni - na soboto in nedeljo - v Sloveniji. Datum seveda še ni določen.

Na svoji prihodnji seji bodo slovenski škofje imenovali osebe pripravljalnega odbora za papežev obisk. Vse tri škofije bodo v tem letu začele tudi duhovno pripravo vernikov, da bo imel papežev prihod v deželo pod Triglavom čim več duhovnega uspeha.

KLJUB MNOGIM TEŽAVAM se v Sloveniji dogajajo "gospodarski čudeži", ki jih svet vidi in občuduje. Ko je Slovenija spadala k Jugoslaviji, je skoraj tri četrtine industrijskih proizvodov prodajala v druge predele federacije. Kar hitro, dasi postopoma, ji je po pridobljeni neodvisnosti uspelo ves omenjeni izvoz preusmeriti v zahodne države. O tem pišejo drugi, da po letošnjem izvozu naša mlada država ne zaostaja za Japonsko. Ekonomisti ob tem uspehu poudarjajo pomen kakovosti blaga in storitev, ki jih podjetja izvažajo v tujino. V naši domači javnosti pa je ta uspeh skoraj neznan - podcenjujejo ga v odnosu na politične prepire, zdrharstvo in razne afere.

Lep uspeh je tudi v napredku turizma. Lani je imela Slovenija že nad poldrug milijon turistov in skoraj pet in pol milijona hotelskih nočitev. Pri tem je delež tujih gostov znašal 41 odstotkov. Dosežek turizma je lani prišel že skoraj na milijardo ameriških dolarjev, obenem pa zaposluje redno okrog 25.000 ljudi, kar tudi ni brez pomena.

Tretji odličen uspeh pa je gradnja avtocest, kar v

Sloveniji imenujejo projekt stoletja in mu ni para v Evropi. Gre za graditev 318 kilometrov novih avtocest v smeri od slovensko-italijanske meje do slovensko-madžarske, s priključki na Avstrijo. Dela že potekajo na tretjini predvidenih cestnih odsekov, saj naj bi bil projekt uresničen do leta 1999.

V KOSTANJEVICI pri Novi Gorici so v frančiškanskem samostanu, ki ga po vrnitvi iz Avstralije vodi p. Niko Žvokelj, odprli nedavno prvo mednarodno skupnost za zdravljenje narkomanov v Sloveniji. Začetnik metode tega dela med narkomani je italijanski duhovnik don Pierino Gelmini, zato se bo kostanjeviška ustanova imenovala po njem "komuna don Pierina". Vodila jo bo slovenska Karitas, ki je s kostanjeviškim frančiškanskim samostanom sklenila zadevno pogodbo za petdeset let. P. Miha Kramli bo skrbel za duhovne potrebe skupnosti narkomanov, saj se s problemi uživalcev mamil že dolgo bavi in velja doma za strokovnjaka na tem polju.

Slovesnosti odprtja središča so se poleg ustanovitelja don Pierina Gelminija udeležili predstavniki slovenske Cerkve, frančiškanskega reda in raznih ministrstev države Slovenije, predsednik Slovenije Milna Kučan pa je poslal zbranim svojo poslanico. Somaševanje je vodil koprski škof dr. Metod Piriš.

Žal je uživanje mamil postalo tudi v Sloveniji že razširjen pojav, saj uživa mamila kar okrog 5000 fantov in kakih 3000 deklet. Za nakup mamil porabijo letno menda do 60 milijonov nemških mark. V Ljubljani so posebne skupine ljudi, ki mladino zavajajo v svet mamil, da jih potem gmotno izkoriščajo.

NA VRHNIKI je 22. novembra Mohorjeva družba iz Celja v Cankarjevem domu (to je ime za predvojni Prosvetni dom) predstavila izbor črtic in novel zamolčanega pisatelja, duhovnika **Franceta Kunstlja**. Ta datum so izbrali zato, ker je prav ta dan minilo osemdeset let od pisateljevega rojstva na Vrhniki. Žal pa bo letos minilo petdeset let od njegove mučeniške smrti: po vojni je končal v taborišču Teharje. Knjigi zbirke njegovih del je naslov **Luč na mojem pragu**. Spremnno besedo je napisal prof. France Pibernik.

O IZDAJI KNJIG za lansko leto še nimamo številke, a predlanskim, v letu 1993, je v Sloveniji izšlo 2440 knjig. To je za dvamilijonski narod visoka številka ter z njo prekašamo marsikateri večji in v obeh sveta "kulturnejši" narod. Številka je tudi za 14,2% višja kot je bila leto poprej. Najštevilnejše so bile knjige iz družbene vede

GLAS SLOVENIJE

AVSTRALSKI SLOVENSKI NEODVISNI ČASNIK
PRVI IN EDINI 14-DNEVNIK V AVSTRALIJI

Redno prinaša politične, gospodarske, kulturne in druge vesti in zanimivosti iz Slovenije, iz diplomatsko konzularnih predstavništev ter iz slovenske skupnosti

SAMO \$ 4.00 MESEČNO - letna naročnina \$ 50.00

PODPRITE NAS SLOVENSKI TISK

Naročilnice s priloženim čekom poslati na:

GLAS SLOVENIJE - uredništvo

2 / 15 Allandale Rd. Boronia, Victoria 3155

(24%), nato iz skupine leposlovja, literarne vede (19,5%) ter iz skupine uporabne znanosti, medicine in tehnike (17,2%).

Izvirnih slovenskih del je med temi knjigami 1547, ker je 63,4%, prevodov pa je 893 (36,6%). V leposlovju je bilo prevodov 34,9%, prevladujejo pa prevodi iz angleške in ameriške jezikovne skupine (57 naslovov), nemške (23 naslovov) in francoske (14 naslovov) književnosti. V istem letu 1993 so razne slovenske založbe, časopisni in drugi zavodi izdajali 800 časnikov in periodičnih publikacij, kar je za 24,8% več kot leto poprej.

POŠTNO ZNAMKO ob 700-letnici loretske božje poti je izdala Slovenija. Izšla je v novembru skupaj z dvema božičnima znamkama in predstavlja loretsko črno podobo Matere božje z Detetom v naročju. Loreto je božja pot na drugi strani Jadrana, najbolj obiskana Marijina božja pot v Italiji, katero pa so vsa stoletja radi obiskovali tudi Slovenci. Po njej imajo Marijine litanije ime "lavretanske", ker imajo tam svoj začetek.

TUDI PETJE ohranja slovenstvo v našem zamejstvu. Na Goriškem poleg vsakoletnega koncerta cerkvenih zborov - Cecilijanka mu pravijo, prerajajo tudi letni nastop mladinskih zborov. Za konec leta, na praznik Brezmadežne 8. decembra, je bila ta Mala Cecilijanka v Kulturnem domu v Gorici. Devet zborčkov je bilo z Goriškega, dva pa iz tržaške pokrajine. Revija je doživela lep uspeh. Poseben vtis so napravili na udeležence mladi obrazi zborovodij in očitna je bila tudi primerna izbira pesmi starosti otrok. To so prvi razpoznavni sadovi zborovodskega tečaja, ki ga je Zveza slovenske katoliške prosvete priredila v januarju lani v Štandrežu. Približno polovica zborčkov je izvajala tudi po eno ljudsko pesem, za kar ji gre velika pohvala. Saj je pri otroških zborčih opaziti pomanjkanje poznanja starih narodnih melodij.

700 LET praznuje letos župnija sv. Štefana v Sori na Gorenjskem. Tako visoki jubilej je pa že treba dostojno praznovati. Slovesno so ga oklicali na praznik sv. Štefana, ko so se v cerkvi zbrali farani iz vseh naselij, ki oblikujejo sorško župnijo: iz Sore, Gosteč, Tehovca, Dola, Osovnika in Ladje, pa tudi z Jeprce in iz Goričan. Melodije fanfar so ga oznanile in poleg pomožnega škofa Urana je domači župnik povabil vse farane, naj bi se Bogu in prednikom zahvalili za "dar vere, zaupanja in človečnosti, ki živi v biti naše duše kot dediščina stoletij". Na oltarnem prostoru so na častno mesto postavili in prižgali jubilejno svečo, iz zvonika pa je

Melbournskim Slovincem se priporoča
KAMNOSEŠKO PODJETJE

LUCIANO VEĀGA & SONS

ALDO and JOE

MEMORIALS P/L

10 BANCELL STREET,
CAMPBELLFIELD, VIC. 3061

Tel.:
359 1179
A.H.: 470 4095

Vsa
dela so
pod garancijo!

veliki zvon naznanjal sorško slavje. Bogoslužje se je ob koncu spremenilo v starodavno obredno srečanje pred cerkvijo, kjer je škof Uran blagoslovil večje število jezdecov na konjih in med njimi tudi dva ponižna oslička, s svojo simboliko kar najbolj ustrezna božičnim praznikom.

Farani načrtujejo od Štefanovega 1994 do Štefanovega 1995 nad štirideset prireditev, zasnovanih na dogodek visokega farnega jubileja.

PRELAT DR. JEZERNIK, rektor papeškega zavoda Slovenika in voditelj Slovenske teološke akademije v Rimu, je postal častni kanonik ljubljanskega stolnega kapitlja. Umeščen je bil 29. decembra v ljubljanski stolnici. S tem je ljubljanska nadškofija hotela pokazati dr. Jezerniku vsaj skromno zahvalo za vse, kar je doslej storil v Rimu za Cerkev na Slovenskem, zlasti za izobraževanje in vzgojo duhovnikov. - Tudi od avstralskih Slovencev ob imenovanju iskrene čestitke!

Msgr. Jezernik je bil med nami, ko je uradno obiskoval semenišča pod Propagando Fide.

Tobin Brothers

Viktorijskim Slovincem
na uslugo v času žalovanja

Head Office: 189 Boundary Road
NORTH MELBOURNE

328 3999

BERWICK	796 2866	MOORABBIN	555 9088
CRANBOURNE (059) 96 7211		NOBLE PARK	558 4999
DONCASTER	840 1155	PAKENHAM (059) 40 1277	
EAST BURWOOD	886 1600	RINGWOOD	870 8011
ESSENDON	331 1800	ST ALBANS	364 0099
FRANKSTON	775 5022	SUNSHINE	364 8711
GARDENVALE	596 2253	WERRIBEE	748 7900
GLENROY	306 7211		
MALVERN	576 0433	Frances Tobin & Associates	596 8144

TOBIN BROTHERS PTY LTD (AFDA)

NA POTI DO OLTARJA

AVSTRALIJA JE DOBILA PRVO BLAŽENO – MARY MacKILLOP

Kdo pa je ta **Mary MacKillop**? O njej je bilo zlasti zadnje mesece veliko govorjenja in pisanja, a vendar je še ne poznamo, vsaj ne dovolj. Zato nam bosta v tem letniku MISLI ti dve srednji strani več povedali o prvi Avstralki, ki je na poti do oltarja. Njen uradni naslov "blažena" bo zamenjan za "sveta", ko bo dokazan še en čudež na njeno priprošnjo.

Mary MacKillop je bila rojena v melbournskem okraju Fitzroy 15. januarja 1842. v emigrantski družini. Oče in mati sta prišla iz Škotske, da bi si v Avstraliji ustvarila boljše življenje. Mary je bila prvorojenka in kot najstarejša je veliko pomagala materi v skrbi za mlajše, s šestnajstimi leti pa je morala že v službo. Z osemnajstimi leti je prišla v Penolo, Južna Avstralija, kjer sta z duhovnikom Julijanom Woodsom ustanovila redovno družbo sester sv. Jožefa - jožefinke - z namenom poskrbeti za vzgojo otrok revnih družin. S poukom je začela v Penoli - v opuščnem hlevu. Družba je rasla in lepo delovala, a prišlo je do nesoglasij, ki so Mary naprtla celo nezasluženo kazen izobčenja. Tudi kasneje je veliko pretrpela po krivičnih obsodbah, a vse preizkušnje je znala heroično prenesti. Umrla je v sluhu svetosti, bogata na dobrih delih.

+

Končno je prišel težko pričakovani dan, sreda 18. januarja 1995, ko je Janez Pavel II. stopil na sydneyskem letališču na avstralska tla. Pričakala ga je večtisočglava navdušena množica. Dobrodošlico sta mu poleg Cerkvenih voditeljev izrekla generalni governer Bill Hyden in ministerski predsednik Paul Keating. Sveti oče se je nato s spremstvom odpeljal v park Domain, kjer so ga pričakali predstavniki raznih verskih skupnosti in kar velika množica, ki je rahli dežek ni prestrašil. Sledil je koncert, na katerem so nastopali priznani pevci.

Papež je prenočil v škofijski hiši ob sydneyski stolnici.

Naslednje jutro, 19. januarja, nekaj minut po osmi uri, se je papež pred sydneysko stolnico srečal s skupino 300 otrok iz raznih delov Avstralije, kjer vodijo šole sestre sv. Jožefa. Otroke je blagoslavljal in jim stavljal razna vprašanja - tudi: "Kateri šport imaš pa ti najrajši?" je bil med njimi.

Papež je potem stopil v stolnico, kjer ga je

čakala skupina 2800 sester sv. Jožefa in njihovi prijatelji. Govoril je o poslanstvu žene ter njene velike vloge v Cerkvi kakor v svetu. Ko je zapustil stolnico, ga je pa pred vhodom čakala protestna skupina žena, ki zagovarjajo žensko duhovništvo...

Naslednja papeževa postaja tega dne je bilo srečanje z generalnim governerjem, s predsednikom Keatingom in premierjem države N.S.W. ter njih družinami. K temu srečanju je papeža peljala pot preko znamenitega sydneyskega mosta v tako imenovano Admiralty House. Tu se je pogovarjal o vsem mogočem: o sydneyskih olimpijskih igrah leta 2000, o multikulturalizmu, o sydneyskih karitativnih ustanovah in seveda tudi o Mary MacKillop.

Kmalu po enajsti uri je bilo na vrsti srečanje z vodstvom sester sv. Jožefa v njihovi materini hiši na Mount Street, North Sydney. Tu se je podal tudi na grob svetniške kandidatkinje in se potopil v molitev. Sam Bog ve, kaj vse je priporočal Mary MacKillop.

Sledilo je kosilo z avstralskimi škofi v škofijski hiši ob stolnici.

Ves dan prav od ranega jutra so ljudje vrela na hipodrom sydneyskega okraja Randwick, kljub temu, da je pretel dež. Popoldne je bilo že težko najti prostor, saj se je zbralo nad 250.000 vernikov. Spored se je pričel že zgodaj popoldne in približal zbranim razne odlomke iz življenja božje služabnice Mary MacKillop. In med pevsko vajo je vsakdo lahko sledil besedilu pesmi, ki je bilo prikazano na ogromnih video-ekranih.

Ko se je približala peta ura, se je pripeljal papež v posebnem avtomobilu - Popemobile mu pravijo. Med burnimi klici, ploskanjem in pozdravi dvignjenih rok je papež obkrožil ogromno dirkališče in končno obstal pred stopniščem do mogočnega oltarja, pripravljenega posebej za današnji namen.

Takoj ob začetku svete maše je sydneyski nadškof in kardinal Clancy v imenu avstralskih škofov in vseh vernikov formalno zaprosil papeža, naj proglasi božjo služabnico Mary MacKillop za blaženo. Papež je nato s poudarkom izgovarjal besede proglašanja, čemur je sledilo navdušeno ploskanje zbrane množice, na obeh straneh oltarja pa sta padli zavesi in odkrili dva ogromna portreta nove blažene. Težko bi bilo opisati čustva, ki so v tem trenutku prevzemala srca vernikov...

V homiliji je sveti oče poudaril čednosti nove

blažene in sploh pomen svetnikov - svetlih zgledov in posrednikov v našem življenju.

S papežem je somaševalo okrog šestdeset avstralskih škofov, sveto obhajilo pa je delilo nad 500 duhovnikov-somaševalcev, diakonov in laičnih delivcev evharistije.

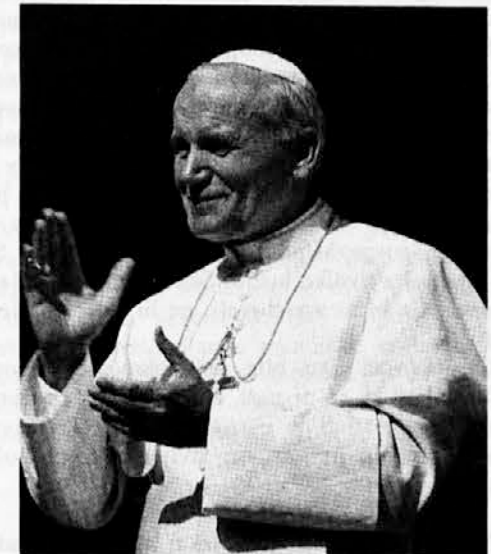
Ob koncu tega veličastnega bogoslužja je papež v raznih jezikih pozdravljal navzoče, med drugimi je bilo slišati tudi v jasni slovenščini: "Hvaljen Jezus in Marija!" Hvaležni smo mu za to priznanje naše avstralske narodne družine.

Ko je "Popemobil" med glasnim vzklikanjem množice zapustil hipodrom, se zbrana družina božjega ljudstva kar ni hotela raziti. Preveč je bilo vsega naenkrat, srca so bila še polna čustev, pa tudi občutkov globoko doživete vere, ki bo rodila svoje sadove.

Vreme je bilo ugodno - dežja, ki je resno grozil, na srečo ni bilo, da bi pokvaril nepozabno slovesnost. Je pa zato dež - v državi N.S.W. nujno potreben in zaželen - obilno padal naslednji dan, dne 20. januarja, ob papeževem odhodu iz Avstralije. Janez Pavel II. je poslovljnemu govoru na letališču šaljivo dodal, da je najbrž že nova blažena pokazala svojo moč in imela kontrolo nad večerajšnjim in današnjim vremenom.

Blažena Mary MacKillop - prosi za nas! Prosi za Avstralijo, deželo svojega rojstva, dela in smrti! Sama si odraščala v priseljeni družini - pomagaj otrokom naših priseljenih družin, da bodo znali ceniti in ohraniti dediščino vere in narodnih izročil svojih staršev.

P. VALERIJAN

DATUM četrta 19. januarja 1995 bo šel v zgodovino Avstralije in katoliške Cerkve na peti celini kot eden med najpomembnejšimi. Ta dan beleži namreč obisk papeža Janeza Pavla II. in pa slovesno proglašenje prve osebe, rojene na avstralski zemlji, med blažene. To je božja služabnica, zdaj že blažena MARY MACKILLOP, soubanoviteljica kongregacije sester sv. Jožefa od Srca Jezusovega.

Dva, dogodka sem poudaril ob omenjenem datumu in verjetno ne bi bilo enega brez drugega: papežev obisk kot tak in pa proglašenje nove blažene.

Za Janeza Pavla II. kot papeža je to drugi obisk naše celine, zanj kot osebo pa že tretji, saj je bil tu kot kardinal na mednarodnem evharističnem kongresu v Melbournu leta 1973. Kot glava vesoljne Cerkve pa je prvič stopil na avstralska tla 24. novembra 1986. Takrat je obiskal vsa glavna središča, od Darwina na severu naše celine pa do Hobarta na jugu Tasmanije.

Zdaj pa je seveda glavni namen papeževnega obiska proglašenje Mary MacKillop za blaženo in obiska je deležno le mesto Sydney. Tu je namreč naša svetniška kandidatkinja zaključila svoje Bogu posvečeno življenje, tu njeni zemski ostanki čakajo vstajenja.

SVETA DRUŽINA ADELAIDE

Fr. Janez Tretjak, O. F. M.,
Holy Family Slovene Mission,
51 Young Ave, W. Hindmarsh, S. A., 5007
(P. O. Box 479, Welland, S. A., 5007)
Tel.: (08) 346 9674 – Fax (08) 346 3487

KAR hitro je bilo odstranjeno vse, kar bi moglo spominjati na božič: božični okraski po cestah, po izložbah trgovin... Pa tudi jaslice in božično drevo, saj je Cerkev skrajšala božično dobo, ki je bila svoj čas do svečnice. Kar čez noč drugačno razpoloženje - kakor da bi božič že predolgo trajal. Stopamo mu nekako na pete in ga porivamo proti vratom. Čudna naglica. Mnogi se po prazniku naravnost oddahnejo, da je vse pri kraju: dokaz, da so spomin učlovečenja božje Besede ponižali in omejili le na kup skrbi, stroškov in raznih družabnih obveznosti. Tako božič ni samo za njimi, ampak je šel tudi mimo njih: vse skrito obnavljanje in doživljanje bližanja Boga človeku, vsa tiha sreča in blaženost božičnega miru, ki naj bi človeka - otroka božjega spet dvignila in mu dala novega življenjskega optimizma.

V resnici naj bi se zdaj po praznikih vse pravzaprav šele začelo: iskanje prave poti in kažipotov, ki morejo voditi k Bogu.

Slovensko praznovanje v Južni Avstraliji je bilo zaznamovano s sodelovanjem, kar je vsekakor začetek poti v lepšo bodočnost. Najbrž se je prvič zgodilo pri nas, da je zborček Slovenskega kluba sodeloval pri bogoslužju v naši cerkvi. Opolnoči, v skoraj romantični razsvetljavi sveč in laternic, ob svetonocni pesmi, ki jo poje ves svet, je stopala procesija otrok k slovesni polnočni maši v spomin na Kristusovo rojstvo. Med mašo so letos sodelovali mladi, za darovanje in obhajilo pa je zapel otroški zborček Slovenskega kluba pod vodstvom gospe Mimice Božanič dve pesmi: Sveta noč in Glej zvezdice božje. Seveda gre zahvala tudi staršem. Če bi ne sodelovali, ne bi bilo tega lepega doživljanja.

Otroške oči so bile pri polnočnici zaposlene okoli jaslic, ki so v naši cerkvi nekaj posebnega. Menim, da je tudi to pastoralno delo, ki privablja otroška srca in jim za vse življenje vcepi božične spomine.

Na Novo leto nas je obiskal adelaidski nadškof

Leonard Faulkner, ki že vrsto let obhaja z nami sveto Družino, zavetnico našega misijona. Nadškofa je pozdravila Rosemary Poklar, nato pa mu je klubski otroški zborček zapel božično pesem. Letos je bila posebna čast za nas, da je nadškof prav z nami obhajal visoko obletnico svojega mašniškega posvečenja. Na Novega leta dan pred 45-imi leti je bil v Rimu, kjer je študiral, posvečen v duhovnika. Povedal nam je, da so bili pri njegovi novi maši trije slovenski duhovniki, ki so morali zaradi komunističnega režima v Sloveniji po svojih študijah ostati v tujini: dr. Janez Belej in dr. Janez Vodopivec sta že pokojna, Msgr. Maksimilijan Jezernik pa je še v Rimu kot rektor Slovenika. Obletnica posvečenja pa ga je spet povežala s Slovenci. To je nadškof lepo povezal v homiliji, da smo mu od veselja zaploskali. Ob koncu maše se mu je Filip Ivančič zahvalil za obisk, poklonili pa smo mu knjigo o prihodu emigrantov v Avstralijo.

Praznovanje se je nadaljevalo v naši dvoranci. Gospodinje s kuharjema (Emil Borlak in Branko Kresevič že vesta, kaj imajo ljudje radi) so pripravile na žaru pečeno meso s solato, tudi peciva je bilo na razpolago, končno pa je nadškof zrezal veliko torto, da se je vsak lahko posladkal. V prijetnem razpoloženju je minevalo nedeljsko popoldne.

Iz srca bi se rad zahvalil prav vsem, ki ste kakor koli pomagali, da je naše žegnanje lepo uspelo. Iskren Bog plačaj vsem za udeležbo in sodelovanje. Zlasti sem bil vesel otrok iz kluba. Naj bo to nova zarja sodelovanja in krepite naše skupnosti!

Del našega življenja je, da poleg veselja pride tudi žalost.

Smrt je tokrat najprej potrkala pri Borlakovih. Lansko leto je imela mama JULIJANA BORLAK težko operacijo, ki jo je srečno prestala, a zahrbtna rakova bolezen je napredovala in zahtevala svojo žrtev: bolnica je 12. decembra 1994 umrla v Modbury hospitalu. Pokojnica je bila rojena 18. februarja 1909 v Kresnicah v Sloveniji. Zaradi ekonomskih razmere je odšla v Belgijo, kjer se je leta 1942 poročila. Mož Ivan je umrl leta 1971. Sin Emil je prišel medtem v Avstralijo in povabil k sebi tudi mamo. Res je prišla v oktobru 1984 in živela s sinom, ki je do zadnjega vzorno skrbel zanjo. - Dne 14. decembra zvečer smo molili rožni venec v naši cerkvi za pokoj maminé duše, naslednji dan pa imeli mašo zadušnico. Nato smo pokojnico pospremili na pokopališče Dudley Park, kjer bo čakala vstajenja.

Med božičem in novim letom nas je ponovno obiskala sestra smrt. Bog je poklical k sebi PETRA

ŠAJNA v komaj 54 letu starosti. Peter je imel pred letom dni hudo operacijo na debelem črevesu. Zdravniki so sicer izrekli upanje, da bo kemoterapija zaustavila razvoj bolezni in v začetku je res tako kazalo. A upanje je varalo. V maju 1994 se je Peter upokojil, bolezen pa je počasi a gotovo napredovala - kljub silni Petrovi volji do življenja in ljubeči negi žene Silve smo vsi slutili, da se Petrov odhod približuje.

Pokojnik je bil rojen 2. avgusta 1940 v Knežaku. Ker je odklanjal komunizem, je Šajnov oče Anton pobegnil v Trst. Za njim je končno prišla tudi žena Julijana z otrokoma Petrom in Ivo. V Avstralijo je Šajnova družina emigrirala v aprilu 1954 na ladji Castel Verde. Iz Bonegille so prišli v taborišče Woodside pri Adelaidi, nato pa kmalu pod svojo streho v adelaidskemu okraju Royal Park. S skupnimi močmi skrbnih staršev in obeh otrok, ki sta postala vzorna študenta in kljub temu ročno pomagala, si je Šajnova družina ustvarila dom, katerega vrata so bila vedno odprta slehernemu v pomoč. Posebno dobrodošel je bil vedno slovenski duhovnik. In v tem duhu sta bila vzgojena tudi Iva in Peter.

Peter je po končani šoli našel zaposlitev kot uradnik pri občini adelaidskega okraja West Torrens. Obenem je še študiral in si leta 1968 kot prvi povojni emigrantski otrok pridobil diplomu Town Clark-a. Med tem časom je tudi spoznal Slovenko Silvo Viola, po poklicu učiteljico. Poročila sta se januarja 1969 v cerkvi Gospodovega oznanjenja v Hectorville. V zakonu sta se jima rodila sinova David in Simon, ki sta v času očetove bolezni z vso vdanostjo pomagala. Simon je prišel celo iz Darwina in ostal ob bolnem očetu do smrti.

Leta 1970 se je pokojni Peter zaposlil kot Assessment Officer pri občini Tea Tree Gully, leta 1974 pa je postal še registriran posredovalec pri nakupu zemljišč. V občinskem uradu so cenili njegovo štiriindvajsetletno delo in poštenost: dobil je končno na skrb občinske finance. Ob upokojitvi so mu poklonili spominsko plaketo in ga hodili obiskovat v času njegove bolezni, obenem pa pri njem iskali nasvete in pomoč.

Ves čas bolezni se je Peter redno srečeval z Bogom. Z ženo Silvo sta hodila k slovenski maši, ko pa so mu pošle moči, sem ga redno tedensko obiskoval s svetim obhajilom, ki mu je dajalo moč in zaupanje. V novembru je bila maša na domu v družinskem krogu, z obhajilom in bolniškim maziljenjem. Dogovorili smo se, da bomo mašo ponovili za božič. Dne 23. decembra je Peter želel ponovno maziljenje - čutil je, da se mu življenje izteka. Na sam božični večer smo imeli

dogovorjeno mašo ob njegovi bolniški postelji. Kako je bil ta sveti večer res globoko doživet in ganljiv, lahko ve le tisti, ki je bil prisoten. Peter se je prisilil, da je kar najbolj sodeloval pri bogoslužju ter prejel obhajilo pod obema podobama. Po maši sva se malo pogovorila in nato je utrujen zaspal. Na praznik prvega mučenca Štefana zvečer pa se je poslovil od svojih in odšel v Bogu po zaslužno plačilo. Rožni venec smo molili v naši cerkvi 29. decembra zvečer, pogrebna maša pa je bila naslednji dan. Nato smo Petra spremili k večnemu počitku na pokopališče Enfield Rose Garden.

Morda bo kdo rekel, da sem se o pokojnem preveč razpisal. A rad priznam, da sem se v vseh svojih duhovniških letih prvič srečal z nekom tako lepo pripravljenim na smrt. Molitve in zadušnica sta pokazala, kako je bil Peter poznan in priljubljen: samo ob blagoslovitvi naše cerkve je bilo v njej zbranih toliko ljudi.

Peter ima velike zasluge za naše versko središče. Sam v službi na občini je vzel naše skrbi v svoje roke in vedel kako poprijeti, da je šlo vse gladko. Po njegovi zaslugi smo od leta 1985 tudi oproščeni občinskega davka za cerkev. In uspel je tudi, da se ena izmed cest občine, kjer je bil uslužben, imenuje po našem svetniškem kandidatu Baragu.

Kot pri starših, so bila tudi vrata Petrovega doma vedno odprta vsem, posebej pa duhovniku. In kako rad je Peter kazal gostom svoje orhideje! Toliko je spominov topline in dobrote, ki se je ne da opisati - ostajamo vedno dolžniki. Je pa Peter v času bolezni znova in znova spoznaval ljubezen svoje žene Silve in sinov, pa tudi mame Julijane in sestre Ive por. Kresevič ter njene družine. Vem, da je Petrova smrt vse hudo prizadela. A v zavesti, da so v bolezni storili vse in v tolažbi svetega upanja, da je Peter - rešen trpljenja - pri Bogu, v veri sprejemajo božjo voljo. Vsem sorodnikom, tudi Šajnovim iz Melbournea, izrekam v imenu naše skupnosti iskreno sožalje. Pokojnega Petra pa priporočam božji dobroti, naj mu povrne za vse, kar je dobrega storil med nami.

Verouk za prvoobhajance se bo pričel v mesecu februarju, enako za birmance. Starost za prejem prvega obhajila je sedem do osem let, za birmance pa dvanajst in seveda je tudi pogoj, da redno obiskujejo veroučno uro, nedeljsko sveto mašo ter doma tudi molijo. Če ni molitve in udeležbe pri nedeljski maši, je kaj dvomljivo, koliko se starši zavedajo svojih dolžnosti do otrok in do Boga.

P. JANEZ

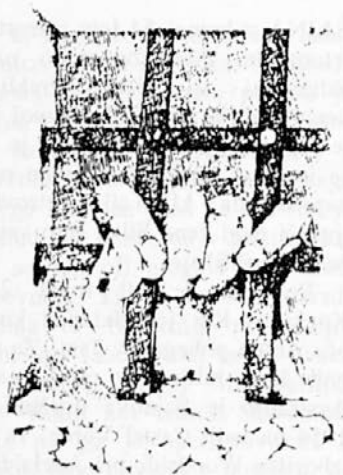

BERNARDOVEMU
TISKOVNEMU SKLADU
ZA NAŠE "MISLI":

\$100.— Peter Bižal; \$90.— Milan Beribak; \$80.— Janez Robar; \$70.— Nežka Hrast; \$50.— Anton Ludvik, Louis Širca; \$40.— Ivan Figar, Vera Mukavec, Franc Purgar, Roman Petelinek, Dr. Mark Coby, Toni Šircelj, Mavra Vodopivec, Leon Robar, Tomaž Možina, Franc Danev; 30.— Ivan Leben, Marija Bosnič, Marija Hosinovič, Pavla Udovič, Štefan Zalik, Albin Žarn; \$25.— Vera Korošec; \$20.— Štefanija Lipohar, Drago Pinterič, Marta Suša, Edmund Zakšek, Marija Pongračič, Janez Rotar, Albin Gec, Rafaela Bernes, Anton Urbanič, Igor Gerden, Ivanka Žabkar, Ivanka Pohlen, Ivanka Študent, Alojz Golja, Vincenc Štolfa, Miha Ropret, Ema Janič, Anton Cevc; \$15.— Alojz Rezelj, Drago Vadnjak, Željko Rob, N. N., Adolf Kolednik, Anton Kristan, Antonija Vučko, Karolina Čargo, Frank Česnik, Viktor Maticič; \$12.— Anton Vogrin, Marija Iskra; \$11.— Matilda Petek, N.N.; \$10.— Irena Grassmayr, Alojz Kerec, Cecilija Pirnat, Jože Lapuh, Teresa Kaiser, Alojz Gašperič, Konrada Rob Pellegrino, Vanda Sperne, Mrs. J. Katarški, Gustav Tomažin, Lotte Rafolt, Romana Žetko, Marija Birska, Ladislava Vovk, Ivan Barič, Janko Filipič, Anica Smrdel, Milena Birska, Marjan Saksida, Luka Korčič, Ivanka Urbas, Marija Blažević, Jože Kastelic, Matija Cimerman, Viktor Bizjak, Marija Božič, Marta Kobe, Ivanka Krempel, Regina Repolusk, Ivan Petelin, Andrej Grlj, Maks Hartman, Silva Jereb, Bernard Brenčič, Franc Car, Ivan Zelko, Franc Kodrič, Franc Bračko, Afra Trebše, Franc Janežič, Marija Milich, Milan Gorišek, Olga Mezinac, Jože Podboj, Jože Kalc, Kristina Skočir, Anton Jesenko, Rudi Frankovič, Ludvik Lumar, Jože Pliberšek, Franc Baša, Milan Prešeren, Jože Košorok, Pavel Tonkli, Viktor Gnezda, Jože Juraja, Janez Virant, Ida Turk, Toni Lovrec, Ciril Škofic, druž. Hladin, Mihael Žilavec, Herman Šarkan, Slavko Hab-

MOJE CELICE

Doslej smo spremljali primorskega duhovnika Jožka Kraglja od njegove aretacije leta 1948 v Kobaridu, smrtne obsodbe zaradi "zvez z Vatikanom" in sličnih "protidržavnih dejanj", končno pa spremembe kazni v dosmrtno ječo. Zla omašnik kaj zanimivo opisuje svoje občutke kot brezpravni jetnik, ki mu dolge mesece niso dali niti prilike, da bi se pošteno umil. Iz ljubljanskih zaporov mu bomo sledili na Žale, kjer se je po dolgem času znašel v delovnem taborišču drugih duhovnikov. Tu je kljub zaporu ter prisilnem delu le svobodneje zadihal.

(DRUŽBA)

Slaba hrana, umazanija, slab zrak - vse to je začelo razkrajati moje zobe. Zvedel sem, da imajo v zaporu tudi zobozdravnika. Prosil sem za raport. To je bil poseben listič, na katerega si napisal svoje želje. Listič so odali na upravo, in če se je upravniku zdelo potrebno, je ugodil prošnji, sicer pa ne. Imel sem srečo, da so mi dovolili popravilo zob.

Dne 9. julija je prišel na obisk brat z ženo in otrokoma. Nečaka sta me začudeno gledala. Gotovo si nista predstavljala takega strica. Ivo je imel že skoraj dve leti, Jožko pa je bil še v naročju. Pri tem srečanju sem se spomnil na mnoge poročene može, ki so bili v tej hiši. Kako neki jim je pri srcu, ko prihajajo na obisk otroci? Koliko družin je ostalo brez očeta zaradi sistema, ki je hotel vsem vsiliti svoje ideje?

Dne 17. julija je prišel Japonček-Štolfa, odklenil vrata, jih pridržal s kolenom in pomežikal v celico. Titovko je imel na pol čela.

"Kragelj, vzemite svoje stvari!" je rekel.

Pograbil sem škatlo, v kateri je bilo še nekaj perila, in v naglici pozdravil sstanovalce. To je bilo že preveč, ker se je na vratih oglasil Štolfa: "Kaj pej delaste? Pejmo hitro!"

Zaloputnil je z vrati in mi s prstom pokazal proti stopnicam. Vedel sem, da bodo v celici ugibali, kam neki me pelje. Vsak je hotel biti prerok v takih primerih.

Zavila sva navzdol. Peljal me je v prvo nadstropje in odprl celico št. 97, ki je bila prav tako v "ladji".

Komaj sem se razgledal po novem stanovanju, so že zopet zarožljali ključi in Štolfa me je odpeljal na upravo. Pomočnik

Štef - pisal se je Koren - mi je povedal, da so nekaj duhovnikov poslali na Žale, kjer bodo gradili stanovanjske bloke. Na mizi je imel list s podpisi. Začel mi je pridigati o klerofašizmu, o izdajalcu Rožmanu, o novi Jugoslaviji in podobnem. Omenil je duhovnike, ki so spoznali "pravo pot" in so že obsodili delovanje škofa Rožmana. Porinil je list predme in mi pokazal izjavo s podpisi. Rekel sem mu, da jaz Rožmana nisem poznal, ker pač nisem živel na Kranjskem in ni bil moj škof.

"Vendar zdaj tukaj živite in je prav, da se pridružite tudi vi s svojim podpisom," je rekel.

Bral sem podpise. Nekatera imena so bila znana. Bil sem razdvojen. Čemu zahtevajo podpise od nas, ki smo brezpravni? Imenujejo nas zločince, barabe - zdaj bi se pa radi ponašali s podpisi duhovnikov, ki obsojajo svojega škofa! Nikomur ne bodo povedali, da so to storili jetniki, na katere so pritiskali, da so podpisali v nenormalnih okoliščinah.

"Kaj pa razmišljate?" je rekel. "Podpišite in pošljemo tudi vas na Žale. Tam boste srečali razne duhovnike, stare in mlade. Zanima nas, kako se počutijo na delu."

Še vedno sem buljil v podpise. Upiralo se mi je. Po drugi strani sem si pa zaželel duhovniške družbe. Če podpišem, bom imel vsaj možnost, da se s kakim duhovnikom pogovorim. Nič nisem vedel, kdo je sestavil to "spomenico" ali "izjavo", niti ne, v kakšnih okoliščinah. Saj končno ti podpisi nimajo nobene vrednosti in bo vsak pameten človek vedel, da so jih izsilili, da to ni bilo spontano.

Na vse načine sem si skušal pomiriti vest. Končno sem podpisal.

Namen vsake izjave, vsakega podpisa in vsake spomenice je bil v tem, da so skušali zanesti nemir in neenotnost med duhovnike v zaporu.

Kadarkoli so imeli kaj za bregom, so odstranili tega ali onega. Moral je za nekaj dni v bunker ali samico. Nato so druge mrčvarili z zaslišanji, jim grozili in končno posameznikom predložili kako podobno izjavo v podpis. Njihovo geslo je bilo: "Divide et impera!" (Razdeli in vladaj!) To je bilo še vedno aktualno, to ni bilo nazadnjaško. Bali so se skupnih nastopov duhovnikov. Zato so bili duhovniki vedno izolirani, ločeni od laikov. Šele proti koncu, ko se je vsa stvar ublažila in so mnoge že izpustili, so ostalim dovolili, da so delali skupaj z laiki in se z njimi sprehajali po dvorišču.

ŽALE

ZAPORI na Miklošičevi 9 so bili nabito polni, zato je bilo treba jetnike drugam.

Skoraj vsi so bili obsojeni na "prisilno delo" ali "kazensko poboljševalno delo". Tudi zapori so se imenovali "Kazensko poboljševalni dom" ali kratko KPD. Res sem radoveden, koliko ljudi, ki so bili med temi zidovi, se je "poboljšalo" v tem smislu, kot so takrat v "ruskem sistemu" želeli razni "pomočniki upravnikov", komisarji in eksponenti Udbe. Ves sistem, vse osebe, izvzemši nekaj rednih paznikov, je slabo vplivalo na jetnika s svojim načinom ravnanja in s svojim zgledom. Če so

jan, Anica Stathopoulos, Anica Kodrič, Alojz Seljak, Irena Ipavec, Tilka Matjašič, Ivan Nadoh, Angela Tušek, Mira Urbanč, Marija Valenčič, Frank Maver, Ana Dominko, Adam Klančič, Jože Horvat, Roza Cerkvenik, Matilda Klement, Edi Kumar, Janez Lah, Dr. Marija Lambrineas, Edvard Zupan, Anica Sivec, Majda Brožič, Anka Brgoč, Anita Pleško, Marjan Zadnik, A.&A. Brožič, Marica Bitežnik, Alex Braletitch, Jože Grilj, Pavla Pregelj, Anita Špiclin, John Erpič, Franc Erpič, Drago Jakovac, Francka Kaučič, Janez Primožič, Ivanka Bratoš, Jože Slavec, Aleksander Slavec, Roman Uršič, Elizabeta Kenda, Anica Buchgraber, Emil Sošič, Justina Čajnarich, Jožef Barat, Štefanija Premrl, Marica Vogrinčič, Frank Končina, Ivan Ploy, Ivan Mohar, Milka Medica, Marija Birsa, Ivan Jenko, Janez Znidaršič, Angela Dajnko, Ana Činč, Alojz Toš, Frančiška Vekar, Ida Migliacci, Katarina Horvat, Bojana Penko, Frank Frigula, Vlasta Klemenčič, Branko Jerin, Mrs. L. Plazer, Štefan Merzel, Olga Todorovski, Olga Zlatar; \$8.- Antonija

Pogled na Krn (2245m)

Blumel, Italo Bacchetti; \$7.— Ivan Strucell; \$5.— Jože Golenko, Marija Podgornik, Slavka Poje, Andrej Lenarčič, Branka Iskra, Martin Pečak, Marijan Vihtelič, Maks Korže, Terezija Jošar, Vera Pregelj, Ana Marija Zver, Jože Bole, Stanislav Čebokli, Frank Brenčič, Albin Kurinčič, Ivan Vukšinič, Marjan Kocbek, Ivan Mohorko, Ana Grabner, Silva Jenko, Filomena Horvat, Jurij Tomažič, Majda Skubla, Marjan Jonke, Boris Topolovec, AnaMarija Colja, Branko Tavčar, Ivanka Gosar, Stan Jaklič, Zora Pace, Agnes Tush, Jože Voršič, Alojz Filipič, Anica Rezelj, Dorina Cervinski, Lidija Bole, Ivanka Kontelj, Julija Razboršek, Pavla Znidarič, Marta Ostrožnik, Maria Zemberi, Marta Veljkovič, Martin Širovnik, Slavko Uršič, Pavel Zavrl, Anna Likar, Mariana Smit, Ivanka Hrvatina, Marjana Mencigar, Aleksander Gubič, Jože Gojak, Marija Gregorič, Katarina Hartner, Jože Plevnik, Anton Gjerek; \$4.— Mara Mlakar, Andrej Pihler; \$2.— Kristina Hrvatina, Zvonko Velišček, SBS Radio Melbourne, Veronika Seljak, Alojz Supanz, Julija Kovačič, Johann Pristov, Rudolf Jamšek, sestra Marija Kenda.

ZA MISIJONE IN NAŠE

POSINOVLJENE MISIJONARJE:

\$100.— C.Š.; \$50.— Franc Danev; \$25.— N. N. (za lačne); \$20.—Druž. M. Vihtelič, druž. A. Gašperič, druž. A. Kristan, Ivanka Študent(vsi za lačne); \$10.— N.N., Mira Urbanč, Zofija Šabec (vsi za lačne); \$5.— druž. M. Jereb (za lačne).

ZA MATER TEREZIJO

IN NJENE LAČNE SIROTE:

\$30.— Olga Saulig; \$10.— Ivanka Jaušovec, Jelka Hojak; \$5.— N.N.

VSEM DOBROTNIKOM
NAJ BOG BOGATO POVRNE!

**Stvar, ki nam naj draga in ljuba bo, kakor naše
svetlo oko, je naša slovenska domovina,
naša beseda materina!**

Anton M. Slomšek

koga pridobili "zase", so mu zlomili živce, da ni mislil več s svojo glavo. Vse drugo je bilo usmerjeno k hinavščini in vohunstvu. Kdor je naletel na izobraženega zasliševalca, mu je lahko dopovedal, da morejo pod isto streho živeti ljudje z različnim mišljenjem. Toda ti so bili bele vrane.

Okrog Ljubljane so nastajala taborišča, kjer so jetniki delali. Takrat so gradili Litostroj, elektrarno Medvode in na Žalah stanovanjske bloke za udbovce. Zato so bila na vseh teh krajih znana taborišča. Jetniki so kmalu ugotovili, kje je več svobode in boljše hrana. Tista taborišča, ki so bila odvisna od uprave KPD na Miklošičevi, niso bila na dobrem glasu. Taborišča pod upravo Udbe so bila boljše oskrbovana. KPD, ki je skrbel za svojo hišo in mu je bil jetnik le številka, se ni veliko zmenil za krivice, ki so se dogajale. Udba pa je dala jetnikom, kar jim je pripadalo. Vedeli so namreč, da jim bodo tako jetniki tudi več naredili. Tudi pazniki, ki so bili odvisni od uprave Udbe, so bili bolj človeški, ker so se bali, da se ne bi jetniki pritožili.

Taborišče na Žalah je bilo pod upravo Udbe, zato je slovelo kot najboljše vsaj prvo leto, dokler še ni bilo veliko jetnikov. Pozneje so ga povečali in je prišlo pod upravo KPD, takrat se je stanje zelo poslabšalo.

Kjer je danes Savsko naselje, so bile leta 1950 same njive in travniki. Prvi stanovanjski bloki - trinadstropne stavbe, 40 metrov dolge in 12 metrov široke - so danes pritlikavci med stolpnici, ki so pozneje zrastle na tem polju. Pionirji tega naselja smo bili duhovniki.

Mene so pripeljali na Žale 19. julija popoldne. Bil je god svetega Vincencija Pavelskega, zavetnika lazaristov. Spominjam se namreč, da so sojetniki-lazaristi dobili nekoliko boljše pakete in vsem sobratom pripravili skromno zakusko, katere sem bil deležen tudi jaz.

Zdelo se mi je, da sem prišel domov. Zidovi stene so izginili. Nič več utesnjenosti, nič več zatohlega zraka. Nadihal sem se svežega in s poželjivimi očmi opazoval zeleno naravo okrog sebe. Žična ograja, ki je obkrožala barako, v kateri smo stanovali, ni zapirala pogleda na Kamniške Alpe in na gozdove, ki so pokrivali griče onkraj Save. Tu ni bilo treba iskati sončnih žarkov kot v podzemeljski celici. Nihče ni branil pogovorov s sosesom. Vse je bilo domače, sproščeno, da si pozabil na ograjo in na stražarja, ki se je dolgočasil na nekoliko vzvišenem prostoru, od koder je imel razgled po taborišču.

/Nadajevanje prihodnjič/

„ . . . Z zanimanjem sem prebral v zadnjih Mislih intervju z dr. Jožetom Bernikom, predsednikom Svetovnega slovenskega kongresa. Zjezila pa me je pri njem urednikova opomba, da je dr. Bernik izstopil iz odbora SIM. Če bi bilo to res, bi gotovo sam povedal v intervjuju, ali pa bi brali v Rodni grudi, pa nismo. To rej . . . Zakaj tako, pater urednik? . . . ” - A. D., Melb.

Kako malo zaupanja imajo nekateri do urednikov in resnice. Od živega intervjuja pa do njegove objave v Mislih je bilo vendar dovolj časa za izstop. V dokaz objavljam tu dr. Bernikovo pismo Matjici, z datumom 18. novembra 1994, ki veliko pove. Če seveda verjame, da mu ga urednik ni podtaknil . . . - Urednik

Dr. Mirko Jurak,
predsednik SIM

Spoštovani gospod predsednik!

Sporočam Vam, da s tem pismom odstopam kot član izvršnega odbora Slovenske izseljenske matice.

Glavni razlog za moj odstop je moje že dolgo nestrinjanje s smerjo in načinom delovanja operativnega vodstva SIM. Prepričan sem, da SIM ne gre v pravo smer. Kombinacija selektivnih prosvetnih, kulturnih in pevskih programov je sama po sebi sicer koristna, vendar ni perspektivna. Celotno delovanje SIM je priložnostno in ne temelji na skrbno raziskanih in ugotovljenih generacijskih potrebah slovenskih izseljencev. V skoraj štirih letih mojega članstva v IO, SIM operativno vodstvo (predsednik, podpredsednik in tajnik) nikdar ni našlo časa, da bi ob svojih okroglih mizah in drugih prireditvah sklicalo vsako leto, če ne pa vsaj enkrat na dve leti, dobro pripravljen delovno-programski sestanek; na tem bi se zunanji strokovnjaki, strokovni uslužbenci SIM in člani IO poglobili v analizo preteklega dela in na svojih dognanjih skušali pripraviti izhodišča za bodoče delo. Ker to ni bilo storjeno, SIM še vedno vozi po istih programskih kolovozih, ki so bili narejeni že v časih pred slovensko pomladjo. Bojim se, da tako SIM vedno bolj postaja irelevantna za bodočnost slovenskega izseljenstva.

Tajništvo SIM, ki je plačana funkcija, je v vsem tem času bilo vedno problematično. Naj omenim samo nekaj stvari. Še vedno je tajnost, kako je botroval sestavi IO, dasi je bil vidno iniciator vsega tega sedanjaj tajnik. Ker pred prvim občnim zborom, od tega bo že skoraj štiri leta, ni bilo poskrbljeno za regeneracijo članstva SIM, so tedanji "člani" SIM v Sloveniji (med katerimi je bila večina tesno povezana z nekdanjim nedemokratskim režimom) tudi izvolili nov, to je, sedanji odbor. Tako so isti

ljudje iz neslavne preteklosti odločali o sestavi novega odbora. Vse to je seveda dalo in daje SIM sedanji politični prizvok njenemu delovanju. To se utegne ponoviti pri naslednjem občnem zboru, če ta seveda bo. Enega vmesnega sploh ni bilo, brez utemeljenega razloga ali razlage, kot da bi bila taka malomarnost samoumevna. Dalje, vsa ta leta ni bilo mogoče doseči, da bi bili datumi za seje IO določeni vnaprej tako, da bi člani mogli načrtovati svojo udeležbo. Tako je udeležba na sejah, ki so sklicane z zelo kratkim rokom, za mnoge člane IO, zlasti za tiste od zunaj, skoraj nemogoča. Dostava vabil na seje, gradiva in zapisnika prejšnje seje je vedno bila slabo organizirana. Za dejstvo, da v štirih letih ni bilo mogoče sestaviti Sveta, kot to predvideva statut, ni nobenega razloga. In končno, na nobenega mojih dopisov, ki sem jih naslovil na IO, nisem - razen v prvih mesecih mojega članstva - dobil pismenega odgovora. Če SIM hoče biti organizacija mednarodnih razsežnosti, potem bi bilo pričakovati, da sprejme normalne poslovne norme za tako organizacijo, med drugim tudi to, da odgovarja na pisma članov IO in da jih o svojem delovanju redno informira.

Povod za moj odstop pa mi je del dogodek, ki odseva splošno razpoloženje mnogih krogov, ki v današnjem slovenskem demokratičnem državnem okviru nastopajo kot demokrati ene ali druge vrste, prihajajo pa iz dolgoletnega popolnoma nedemokratskega režima. Na svoji tiskovni konferenci je predsednik ene od treh vladnih koalicijskih strank (to je bil Kocjančič, predsednik ZLSD - op. ur.) dejal, da bi bilo koristno, če bi se nekateri stari gospodje (izseljenci) iz Argentine in Amerike vrnili tja, od koder so prišli. To pa zato, ker se ta politik ni strinjal z mišljenjem katerega od teh "starih ljudi". Vsakdo ima sicer v demokraciji pravico svobodno govoriti, nihče pa nima pravice Slovence poditi iz rodne domovine. To je seveda revanšizem v pravem pomenu besede. Upam, da se časi, ko so režimski mentorji tega gospoda izganjali Slovence ne samo iz domovine temveč tudi iz tega sveta, ne začnajo vračati. Doslej še nisem videl, da bi kdo v SIM protestiral proti takemu govorjenju. S svojim odstopom protestiram proti izjavam omenjenega slovenskega politika in proti molku vodstva SIM.

Z odličnim spoštovanjem - Dr. Jože Bernik

SV. CIRIL in METOD MELBOURNE

Fr. Tone Gorjup, O.F.M.,

Fr. Basil A. Valentine, O.F.M.,

SS. Cyril & Methodius Slovene Mission,

Baraga House, 19 A'Beckett St., Kew, Vic. 3101

Tel.: (03) 853 8118 in (03) 853 7787

Mobile: 015 555 840 Fax: (03) 853 6176

Dom počitka m. Romane – Mother Romana Home

11 – 15 A'Beckett St., Kew, Vic. 3101

Tel.: (03) 853 1054 Fax: (03) 853 6176

Novo leto je kot obcestni kamen, ki meri pot našega življenja. Čeprav ima življenje navadno druge mejnike, se na prelomu leta nehote oziramo nazaj in naprej.

Čeprav številke niso odločilne, se radi sklicujemo nanje. Zato si pogledjmo dušnopastirsko statistiko našega središča. V krstno knjigo smo v preteklem letu vpisali trideset novokrščencev. Poročilo se je osem parov. V večnosti je našlo svoj prostor štiriintrideset naših rojakov. Težje je šteti obhajila; približno okoli dvanajst tisoč smo jih razdelili.

Z leti je v naši sredi vse več bolnih in ostarelih. Patra redno obiskujeva oskrbovance v Domu matere Romane, nekaj bolnikov in ostarelih za prve petke, pred prazniki pa tiste, ki si obiska želijo. Tu so še bolniki, ki morajo nenadno v bolnico ali pa zbolijo na domu. Naredila sva okoli 180 obiskov in razdelila nad 900 obhajil. Bolniško maziljenje sva podelila petindvajsetim.

Sveto obhajilo in bolniško maziljenje vernim navadno veliko pomenita. Prav je, da domači poskrbijo za to, da bolniki in ostareli na tak način krepijo stik z Bogom v jeseni, svojega življenja. Pogovorijo naj se z njimi in jim morda to tudi svetujejo. Bolnik potrebuje "gospoda" sredi svoje bolezni, ne pa šele na koncu, da ga nezavestnega "požegna". Za srečanje z duhovnikom znajo biti bolniki res hvaležni, le led je včasih težko prebiti.

Ko skrbite za bolnike, ne pozabite na njihovo duhovno zdravje!

Med novokrščenci, čeprav še lanskoletnimi, je tokrat Robert Rašić. V nedeljo 18. decembra sta ga prinesla h krstu v našo cerkev starša Ivica Rašić in Mirjana Trkulja. Novokrščenca Roberta naj Bog spremlja s svojim blagoslovom.

Novoporočenim parom sta se ob koncu leta pridružila še John Miklavc in Renata Sirotič. Poročila sta se 17. decembra v naši cerkvi v Kew. John se je rodil v družini Silva Miklavca in Juste Vadnjal, Renata pa je že tu rojena Hrvatica. Iskrene čestitke novoporočencema z željo, da bi se na poti k skupnemu cilju nikoli ne utrudila.

V Western Hospitalu (W. Footscray) je 14. decembra je v dvainosemdesetem letu starosti umrla ANGELA MEH. Rojena je bila 17. maja 1912 v Ravnah pri Šoštanju. V Avstralijo je prišla s svojo hčerko Eriko in vnukinjo Majo leta 1984, da bi bila bliže svojemu sinu Frenku z družino, ki je že preje živel tukaj. V petek, 16. decembra je bila v naši cerkvi maša zadušnica, večer pred tem pa rožni venec ob krsti pokojne Angele. Zdaj počiva na keilorskem pokopališču.

Po daljši bolezni je 20. decembra v bolnici v West Footscrayu umrla MARIJA REPAR. Rodila se je 16. julija 1920 nekje blizu Celja. V Avstralijo je prišla v januarju 1959 na ladji Queen Friderica. Že pred leti je pokopala moža, umrl je sin Marjan in lani še Albin. Pogrebna maša za pokojno Marijo je bila na zadnji dan lanskega leta v cerkvi Srca Jezusovega v St. Albansu. Sledila je upepelitev.

Našim pokojnim se je v sredo, 21. decembra pridružila SILVIJA HORVAT, rojena Tilli. Po dolgotrajni bolezni je končala svojo zemeljsko pot na svojem novem domu v Torquayu. Silvija je bila rojena 9. oktobra 1933 v Rabelčji vasi pri Ptujju. Leta 1958 se je v minoritski cerkvi v Ptujju poročila z Ivanom Horvatom. Horvatova družina je prišla v Avstralijo 2. januarja 1967. Njen sin Silvo je umrl pred meseci, prav tako za rakovo boleznijo. Rožni venec ob krsti pokojne Silvije smo imeli v naši cerkvi 27. decembra zvečer in jo naslednji dan po pogrebni maši pospremili na keilorsko pokopališče, kjer je pokopan Silvin. Pokojnica zapušča moža Ivana, sina Johnnya z ženo Danico, vnuke in druge sorodnike.

Na božič, 25. decembra, je umrl v bolnišnici melbournskega okraja Williamstown ŠTEFAN KLANIŠČEK (Klanjšček), rojen 25. decembra 1914 v Postalah, Čepovan. V Avstralijo je prišel kot mornar že leta 1939 in se poročil z Avstralko Moniko. V zakonu se jima je rodilo šest otrok. Doma zapušča še dva brata in sestro. Pogrebni obredi pred upepelitvijo so bili v četrtek, 29. decembra, na pokopališču v Altoni. V Newportu, kjer je živel s svojo družino, so ga mnogi poznali, saj je poskrbel za ureditev enega od mestnih parkov, ki ga je tudi sam zasadil in oskrboval.

O dveh pokojnih iz preteklega leta, ALBERTU RAZBORŠKU in MARIJI DURNIEW, pa berite poročilo zadaj med pismi. Za njuno smrt smo zvedeli šele zdaj.

Svojcem vseh pokojnih iskreno sožalje, pokojnim pa naj vstali Zveličar odpre nebeška vrata.

V zadnjih Mislih je zmanjkalo prostora za poročilo o župnijskem izletu, ki smo ga priredili v nedeljo, 11. decembra. Ob pol dvanajstih smo imeli mašo skupaj z rojaki iz Geelonga v cerkvi svete Družine. Nato smo nadaljevali pot do Torquaya, kjer je bilo veselo popoldne v senci dreves, na peščeni obali in med živahnimi morskimi valovi. Avtobusu se je pridružilo še nekaj avtomobilov iz Melbourn, nekaj pa iz Geelonga.

Zdaj so za nami tudi že božični prazniki. Polnočnica na prostem pri lurški votlini z jaslicami je privabila precej vernikov, enako božična maša na prostem. Blagoslov malih otrok smo imeli tokrat na novega leta dan, a na žalost ni bilo pravega odziva.

Prve dni novega leta smo z mladinsko skupino -

S. Y. G. preživali v Daylesfordu na farmi Štefana in Milene Merzel. V imenu vseh mladih iskrena hvala za gostoljubje; že tretjič!

Letos bomo imeli pripravo na PRVO SVETO OBHAJILO in SVETO BIRMO. Starši, pri krstu otrok ste obljubili, da boste skrbeli za njih krščansko vzgojo. Ne pozabite na svojo obljubo. Prijavite jih lahko v zakristiji po mašah.

V mesecu februarju se bo v našem verskem središču začela tudi nedeljska Slomškova šola. Vpis bo na prvo in tretjo nedeljo v mesecu.

Ob slovenskem kulturnem prazniku pripravljamo viktorijski SNS, v sodelovanju z drugimi organizacijami, KULTURNI VEČER, ki bo v soboto, 11. februarja v cerkveni dvorani v Kew. Teden zatem, 18. februarja, pa prihaja med nas igralska skupina iz Merrylandsa. V soboto zvečer in v nedeljo po kosilu za upokojece bodo uprizorili v našem odru veseloigro MICKI JE TREBA MOŽA. Že zdaj ste povabljeni na obe predstavi; povabite tudi prijatelje in znance!

P. TONE

tako pravijo udeleženci prvega (levo zgoraj) in tudi drugega (desno spodaj) tedna naše letošnje počitniške kolonije v Mt. Elizi.

Ob čudoviti morski obali se odpočijeta duša in telo -

Z VSEH VETROV

PAPEŽ vsakič za začetek leta sprejme vse diplomate, ki so akreditirani pri sveti stolici v Vatikanu. Letos je bilo deset diplomatov več, saj je deset novih držav navezalo stike z Vatikanom in obratno - med njimi Makedonija, Kambodža, Jordanija, Izrael in Južna Afrika. Dokaz za aktivnost sedanjega papeža je dejstvo, da je pred šestnajstimi leti, ob sprejemu papeške službe, bilo akreditiranih pri sveti stolici 97 držav, zdaj pa je njih število 156.

Pri letošnjem srečanju je papež posebno pozornost posvetil balkanski tragediji in v svojem govoru diplomatskem zboru dejal dobesedno: "Bosna in Hercegovina sta pravi brodolom Evrope. V vojni v Bosni so na eni strani žrtve in na drugi napadalci. Evropa je premalo storila, da bi ustavila to morijo." Dotaknil se je seveda tudi drugih kriznih žarišč po svetu, končal pa z besedami: "Še enkrat pravim vsem, posebno mladim, da sta vojna in nasilje res nalezljiva bolezen. Obenem pa vsem tudi zatrjujem, da je prav tako nalezljiv - mir."

EVROPSKO SREČANJE MLADIH je za konec leta in začetek novega z Dnevom miru privabilo v Pariz nad 100.000 mladih iz vseh koncev Evrope. **Rast mladih v Bogu!** je bilo geslo srečanja in vsi udeleženci so ga vzeli resno. Slovenskih udeležencev je bilo 3.260. Pred odhodom so se 27. decembra zbrali v frančiškanski cerkvi nad Tromostovjem, kjer jim je maševal nadškof in metropolit Šuštar ter jim dal duhovno misel za dolgo pot. Kar 65 avtobusov jih je nato

Za pomoč in nasvet za zmerno ceno

**KOBAL & ASSOCIATES
SOLICITORS & ATTORNEYS**

Dorothy Kobal B.Com LL.B.

81 Sporing Ave,
(P.O. Box KL 806) Kings Langley 2147
(T) (02) 838 0334 (Fax) (02) 674 4583

Conveyancing, Wills & Probate, Small
Business, Litigation and General Advice.

odpeljalo iz Ljubljane in v dvajsetih urah so dospeli v Pariz.

To je bilo doslej največje takoimenovano "taizejsko srečanje mladih". Na Poljskem se je zbralo nanj 93.000, na Češkem 80.000. V Parizu so napolnili cerkve, ob večerih pa so se srečali v veliki Versajski dvorani, ki sprejme nad 100.000 ljudi. Slovenci so se zbrali kot narodna skupina v cerkvi sv. Evstahija, kjer je dvajset slovenskih duhovnikov somaševalo s prelatom dr. Nacetom Čretnikom.

Od drugih narodnosti je prišlo na pariško srečanje 55.000 Poljakov, 3000 Hrvatov, 6200 mladih iz baltskih dežel, 2200 Slovakov, 1200 Čehov, 2000 Romunov... Večje skupine so prišle tudi iz drugih evropskih dežel: Madžarske, Italije, Nizozemske, Belgije, Nemčije ter iz skandinavskih dežel. Ko po eno strani Evropa leze v poganstvo, nam takole množično srečanje mladih vzbuja upanje, da bodočnost Evrope le še ni izgubljena...

MUČENCEV so vatikanski viri v desetletju (od 1982 do 1992) našeli 144 in to brez redovnikov, ki so umrli nasilne smrti na Kitajskem. Po letu 1992 moramo dodati še kar precej novih: tri škofo in deset redovnikov, ki so bili lanskega junija umorjeni v Ruandi, uboj frančiškanov Nikola Miličevića in Leona Mikića lanskega novembra v Bosni in smrt kardinala Ocampo, nadškofa v Guadalajari. Prištetni moramo mafijske žrtve Puglisija in Diana, dodati alžirske žrtve, dve sestri avguštinki v lanskem oktobru ter štiri bele očete, ubite 27. decembra.

Novi mučenci pogosto dajo življenje zaradi svojih posegov v krajevno dogajanje. Velikokrat so umorjeni, ker so zgolj nezaželjene priče krivic. Zaradi tega je v zadnjih desetih letih izgubilo življenje 16 misijonarjev v Angoli, 13 v Mozambiku, v Ugandi in Liberiji deset, v Kolumbiji trinajst, v Alžiru in Braziliji po osem.

VISOKE ŠTEVILKE o udeležbi pri papeških avdiencah preteklega leta je Vatikan objavil ob koncu leta. Leta 1994 je imel papež Janez Pavel II. kljub slabemu zdravju štirideset splošnih avdienc, pri katerih je bilo skupaj 434.780 udeležencev. Poleg tega je papež v zasebnih avdiencah sprejel še nadaljnih 197.280 ljudi. Nihče svetovnoznanih narodnih voditeljev se ne more ponašati s takim številom obiskovalcev. Janeza Pavla II. svet samo občuduje, kako vse to zmore.

NEKJE SEM BRAL tole ugotovitev: Na deset ljudi na svetu danes eden stalno trpi lakoto, trije so podhranjeni, trem občutno manjka v hrani proteina. In ostali trije? Ti pa so debeli, vsega presiti in živčoo bolni...

ČEČENIJA in njena borba za samostojnost je vsak dan v svetovnih novicah. Pri tem se izrazoslovje nekaterih režimov prav nič ne spreminja. Mogočni Oleg Lobov, tajnik sveta za narodno varstvo, je izjavil, da bodo "Čečenijo osvobodili oborožencev in banditov". Kako poceni je še vedno beseda "osvoboditi". Višek krivice pa je v tem, da je pobijanje v Čečeniji notranja zadeva, kar pomeni, da imajo Rusi proste roke in lahko delajo kar hočejo. Svobodni svet samo gleda in se noče vmešavati.

Čečenija je proglasila svojo samostojnost 1. novembra 1991 in prvi predsednik Dudayev je bil izvoljen s 85 odstotki glasov. A Moskva in žal tudi mednarodna javnost samostojnosti te dežele nikoli ni priznala.

Čečeni so muslimanske vere in so se že od 17. stoletja borili proti ruskemu imperializmu. Nekaj časa ob začetku ruske revolucije leta 1917 je vladalo premirje, v času Stalinovega terorizma pa so doživeli hude preizkušnje. Leta 1944 je Stalin ukazal pregnati vse Čečene in še nekaj drugih ljudstev Sovjetske zveze v sredino Azije, od koder so se vrnili šele leta 1957.

JERUZALEMSKI latinski patriarh Sabbah je na liskovni konferenci govoril o prihodnosti svetega mesta in o ovirah za vzpostavitev miru. Stalna

grožnja miru je vsekakor zaprtost Jeruzalema za Palestince s samostojnih in zasedenih ozemelj. "Mesto je zanje, tako kot za vse Izraelce, versko in kulturno središče, zato ne more biti zaprto za nikogar in za nobeno veroizpoved. Jeruzalem je glavno mesto Boga in torej človeštva, zato mora imeti poseben status," je poudaril. Pozval je tudi palestinsko in jordansko vlado, naj na čim bolj odprt način začeta pogajanja, da bi dosegli medsebojno razumevanje. Ob koncu je omenil tudi priprave jeruzalemske Cerkve na jubilej leta 2000, ki se bo osredotočil na Jezusovo rojstvo.

V **SARAJEVU** je dne 31. decembra poteklo tisoč dni obleganja in vsega trpljenja z obleganjem in bojnimi napadi. Tisoč dni, v katerih smo preko televizijskega zaslona ali časopisov sprejemali slike iz balkanske morije, ki je kar ni konca, ki se sveta tudi vedno manj tiče in se nekako vedno bolj oddaljuje. Kronologiji dogodkov kar ni več mogoče slediti. Utruja nas, saj nas je upanje glede BiH že tolikokrat prevaralo. Nemočni smo pred vsem, kar se tam dogaja, a vseeno nam ni. Kako dolgo še? In ali bo vojna ostala le tam, ali se bo razširila na vse strani ter zahtevala novih žrtev?

Žal nam novo leto ob teh mislih ne da nobenega odgovora... Dajmo ga sami: premalo molimo. Molitev bo storila več kot orožje in sestanki.

HD HYUNDAI
MOTOR COMPANY

V.F.L

PANELCARE P/L

ACN 007 152 203

MELBOURNE, VIC.

265 PRINCESS HIGHWAY,
DANDENONG, 3175

Ph: 793 1477 Fax: 793 1450

COLONIAL MUTUAL

- *MAJOR & MINOR SMASH REPAIRS
- *PRESTIGE CAR SPECIALISTS
- *ALL MAKES AND MODELS
- *BODY JIGGING SYSTEM FOR ALL MAKES
- *INSURANCE WORK
- *3 YEAR GUARANTEE

A.H. Frank Kampuš - 560 5219

Za nujno potrebo imamo tudi avto na razpolago.

KOTIČEK NAŠIH MLADIH

PA začnimo GALERIJO MLADIH novega letnika Misli z dvema iz naše srede, ki sta se kljub svojim mladim letom uvrstila že med svetovne športnike. Slika predstavlja petnajstletnega ROBERTA MIKULETIČA (na sliki levo) iz Sydneya in pa šestnajstletnega MARKA ČERNETA iz Canberre. Lani sta bila izbrana, da s tretjim fantom (Robertom Vigolo iz Perth, italijanskega rodu) zastopata Avstralijo na šestem mladinskem mednarodnem tekmovanju za svetovno prvenstvo v balinanju (bocce). Na tekmovanju, ki je bilo v juliju v Torinu v Italiji, je naša dva športnika čakalo presenečenje: World Cup '94 je namreč osvojila Slovenija. Pa tudi avstralska trojka ni ostala praznih rok: pridobila je takoimenovani Pokal narodov - Nations Cup '94 po uspeli tekmi za finale s Tunizijo.

Oba naša mlada športnika sta rojena v Avstraliji v zavednih slovenskih družinah. Robert živi v Sydneyu. Njegov oče je iz Velike Bukovice pri Ilirski Bistrici, mama pa je iz številne Lilijeve družine, Šempeter v Savinjski dolini. Marko je iz canberske družine. Oba starša sta doma iz Maribora. Fanta sta se spoznala pri športu in sta dobra prijatelja, četudi se na državnih tekmovanjih srečujeta kot nasprotnika, saj tekmujeta vsak za svojo državo. A družji ju, da sta slovenskega rodu in da oba obiskujeta katoliško šolo. Robert je

bil študent v Marist Brothers College, Westmead (s tem šolskim letom pa bo nadaljeval študije v St. Patrick College, Strathfield), a Marko je v šoli pri Marist Brothers v Canberri.

Robert trenira balinanje nad dve leti in je član balinarske sekcije Slovenskega društva Sydney. NSW je zastopal že na prvenstvu v Brisbane, lani pa v Perthu, kjer ga je športna zveza izbrala za svetovno prvenstvo. Marko trenira balinanje že približno šest let in je član balinarske sekcije Slovensko-avstr. društva v Canberri. Uspešno je zastopal ACT na avstralskih državnih tekmovanjih v Syd-

OB BISTREM POTOKU
OB BISTREM POTOKU JE MLIN,
A JAZ SEM PA MLINARJEV SIN.
KO MLINČEK ROPOČE
IN VODA ŠUMLJA,
SRCE MI VESELO IGRA.

LE TECI MI VODA LEPO
NA VELIKO MLINSKO KOLO!
KO KAMEN VRTI SE
IN ŽITO DROBI,
ŽE MOKA SE V SKRINJO PRAŠI.

ČE MLINČEK PRI MIRU BI STAL,
BI MLINAR IN KMET ŽALOVAL.
IN JOKAL OTROK BI
IN TOŽIL GLASNO,
KAKO JE BREZ KRUAHUDO.

Dragi striček,

ker želite, da Vam otroci pišemo in Vam noben moj sošolec ni voščil za praznike, sem se jaz odločil in Vam želim vse najboljše v novem letu. Sošolci Slomškove šole v Sydneyu so pozabili na Vas, ali pa nimajo časa. Tudi jaz se ves dan igram, posebno rad skačem po trapolinu, a zvečer si vzamem čas za branje in pisanje. Tudi sestra Nataša Vam vošči za novo leto, ampak ona še ne zna pisati, ker je premajhna. Letos bo začela hoditi v otroški vrtec.

Pozdrave in voščila tudi vsem mojim sošolcem Slomškove šole pri Sv. Rafaelu, posebno pa moji učiteljici gospe Andrejki Andrejaš.

Z Bogom, striček! - Aleksander Aster-Stater

neyu leta 1992, v Brisbanu leta 1993 in lani v Perthu. Robert je odličen tudi v golfu, kjer je dosegel že lepe uspehe in je v najvišji skupini. Kdor zasleduje poročila o športu v "Heraldu", lahko vidi, da je njegovo ime pogosto omenjeno ob najboljših dosežkih.

Po lanskem tekmovanju v Torinu je odšel Robert tudi v Slovenijo, kamor ga je povabila s seboj slovenska ekipa, s katero se je srečal na tekmovanju. Seveda je izrabil priliko ter obiskal sorodnike po mamini in očetovi strani.

Obema fantoma, Robertu in Marku, želimo obilo uspehov v šoli, pa seveda nič manj pri športu. Ponosni smo, da mladi rod, ki raste med nami, celo izven avstralskih meja širi poznanje slovenskega imena.

**VELEPOSLANIŠTVO
REPUBLIKE SLOVENIJE v Canberri**

obvešča, da je spored konzularnih dni v mesecu februarju 1995 kot sledi:

MELBOURNE, sreda 22. februarja 1995,
od devete do dvanajste ure dopoldne v prostorih SNS v verskem središču Kew,
od tretje do šeste ure popoldne pa v prostorih slovenskega društva "Planica".

SYDNEY, četrtek 23. februarja 1995,
od devete do dvanajste ure dopoldne v verskem središču Merrylands,
od tretje do šeste ure popoldne pa v prostorih Slovenskega društva Sydney.

WOLLONGONG, sobota 25. februarja 1995,
od tretje do šeste ure popoldne v slovenskem klubu "Planica".

Prosimo vse Slovence, ki se želijo poslužiti teh konzularnih dni, da predhodno telefonsko pokličejo veleposlaništvo ter se dogovorijo za točno uro sestanka.

Veleposlaništvo RS v Canberri ima vsak delovni dan uradne ure od desete do ene ure popoldne. V tem času lahko dobite vse potrebne konzularne informacije, osebno ali telefonično. S tem se bomo tudi lahko izognili napačnim tolmačenjem nekaterih konzularnih vprašanj.

Naše veleposlaništvo uraduje na naslovu:
ADVANCE BANK CENTRE - LEVEL 6,
60 Marcus Clarke Street, CANBERRA CITY.
Številka telefona je (06) 243 4830.
Številka faksimila pa je (06) 243 4827.

Pisma in drugo pošto pošiljajte na naš poštni predal: **EMBASSY OF SLOVENIA,**
P.O. Box 284, Civic Square,
Canberra, A.C.T. 2608

ALJAŽ GOSNAR, odpravnik poslov

ST. ALBANS, VIC. - Dne 18. novembra 1994
je v bolnišnici v West Footscrayu umrla žena slovenskega rodu, ki je dolgo živela v St. Albansu, a se ni dosti, če sploh, družila s Slovenci. Prvi in drugi mož (ta je umrl leta 1985 v St. Albansu) sta bila ukrajinskega rodu, znanci, ki so ji pomagali v

Misli, januar 1995

KRIŽEM
AVSTRALSKE SLOVENIJE

starosti, pa so bili baptisti ter so jo sprejeli za svojo. Dekliški priimek **MARIJE DURNIEW** ni znan, a rojena je bila 2. februarja 1902 na Brezovici. (Brezovic je v Sloveniji devetnajst in nam za enkrat ni poznano, katera je njen rojstni kraj. - Op. ur.) Trinajst let stara je odšla služiti v Beograd, kjer se je kasneje poročila, a zakon ni obveljal. Leta 1956 je prišla kot begunka v Italijo in še isto leto emigrirala v Avstralijo. Tu se je ponovno poročila in se naselila v St. Albansu. Otrok nista imela. Zdaj je zaključila svojo zemeljsko pot. Pokopali so jo 21. decembra na livadno pokopališče v Altoni.

Vključimo jo v svoje molitve, saj vsaj tukaj v Avstraliji nima nikogar, ki bi molil zanjo.

lep pozdrav bralcem! - **Marko Zitterschlager**

CLAREMONT, TAS. - Decembrsko številko Misli sem zakasnil, pa naj v januarski sporočim, da

**SLOVENŠČINO in
SLOVENSKO KULTURNO
DEDIŠČINO**

lahko študirate na
MACQUARIE UNIVERZI
v Sydneyu -

Dopisno po pošti ali pa s prihodom na predavanja.

Vsi **SLOVENSKI PREDMETI**
so lahko tudi del
VAŠE DIPLOME.

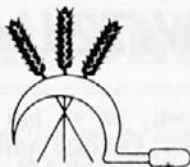
Tel (02) 544 1813, fax (02) 544 1640
ali pa direktno
univerza (02) 850 7032

THE SLOVENIAN STUDIES FOUNDATION TRUST
11 Nullaburra Rd Caringbah NSW 2229

THE GRAINARY BAKE HOUSE

Phone 846 7700

Melbournskim rojakom
se toplo priporočamo
z raznovrstnim domačim
pecivom, kruhom in še
drugimi dobrotami naše peči.
F. M. P. BRAČKO

1/110 JAMES STREET, TEMPLESTOWE 3106

je naša maloštevilna slovenska družina na Tasmaniji zopet izgubila enega svojih članov. Ko je PETER SLANA v lanskim aprilskih Mislih pisal osmrtnico za svojo umrlo ženo Tončko, gotovo ni mislil, da bo šel še isto leto za njo. Našli so mrtvega na domu: dne 19. novembra 1994 mu je v spanju odpovedalo srce. Pokojni Peter je bil rojen 26. marca 1933 na Ptujcu. Leta 1957 sta s Tončko pobegnili v Avstrijo, se poročila v Salzburgu in še isto leto na ladji "Begonia" emigrirala v Avstralijo. V hobartskem okraju Claremontu sta si ustvarila domek in svojo družino, sinova Marjana in Petra ter hčerko Sonjo, zdaj vsi seveda za odrasli.

Pogrebno mašo za pokoj Petrove duše smo imeli v sredo 23. novembra v farni cerkvi sv. Bernarda v Claremontu, nato je sledil pogreb na katoliško pokopališče Pontville, kjer se je Peter spet pridružil svoji pokojni ženi Tončki.

Sožalje domačim, Petru večni mir, vsem bralcem pa slovenski pozdrav! - Poročevalec

ALLENBY GARDENS, S.A. - V Mislih sicer ni posebne rubrike o filateliji, le od časa do časa se o znamkah oglasi rojak Janez Primožič iz Brisbana. Morda pa je le med naročniki tudi kaj zanimanja v to smer, ki je danes kaj popularna. Naj omenim, da se dolgo ukvarjam z zbiranjem znamk, zlasti zbiram nove (Mint) znamke iz Avstralije in ZDA. Od leta 1991 dalje pa sem postala navdušena za zbiranje slovenskih znamk, od dneva osamosvojitve do danes. Tudi zbiram vse kuverte - "Prvi dan izdaje". Uspešno sem navezala stike s slovenskim

ministrstvom za promet in zveze ter P.T.T. podjetjem Slovenije.

Organizirala sem predstavitev slovenskih znamk v prostorih Slovenskega kluba Adelajde. Razstava je bila 11. decembra 1994, ob priliki obiska gospoda Aljaža Gosnarja, odpravnika poslov na slovenskem veleposlaništvu v Canberri. Prijazno se je odzval, ter s svojo prisotnostjo prispeval k izvedbi in uspehu razstave.

Včasih res mine nekaj časa od zamisli do uresničenja. To je bil začetek ter spodbuda za nadaljne delo. Po novem letu bom skušala predstaviti slovenske znamke tudi po avstralskih filatelističnih klubih. Znamka je kakor knjiga, iz katere se morejo razbrati posebnosti naše domovine. Tudi to je ena poti, da samostojno Slovenijo spoznajo druge narodnosti.

Da prehitim vprašanje nekaterih bralcev, naj povem, da moje znamke niso naprodaj. Rada pa dodam, da boste zainteresirani za slovenske znamke kmalu obveščeni o možnosti in pogojih nabave. Pripravljena sem sprejeti naročila, ako bi hotel kdo začeti z zbiranjem znamk.

Vse iskreno pozdravljam ter Vam želim srečno in uspeha polno novo leto - Mavra Vodopivec

27 Coombe Rd., Allenby Gns., SA, 5009
Tel.: 08-3463504

LJUBLJANA, SLOVENIJA - Tukaj sem Vam nanizala nekaj podatkov o moji sestrični, ki je v Avstraliji po letu 1984 iz neznanega vzroka izginila.

Terezija Gajšek je prišla v Avstralijo leta 1951 in se tam naslednje leto poročila. Dobila je moža srbskega rodu s priimkom Djordjević. Imela sta svojo hišico na naslovu 6 Theokstone Street, Port Lincoln, S.A. Od tu se je zadnjikrat oglasila svoji sestri Justini v Beograd. Ta jo je najbolj pogrešala, a žal ni več med živimi.

Terezijin mož je umrl leta 1980 in v zadnjem pismu toži, da je osamela in so okrog nje sami "črnci".

Leta 1985 smo poizvedovali za njo preko avstralskega Rdečega križa. Dobili smo odgovor, da imenovana "noče dati svojega naslova", kar nas je

SLOVENIAN FUNERAL SERVICE

Funerals of Distinction

A F D A

Tel: 724 5408

17 Railway Parade Fairfield 2163

Fax: 728 2253

Sydneyskim Slovincem v času žalovanja 24 ur dnevno na uslugo: v velikem Sydneyu, na deželi, v Canberri A.C.T., kakor tudi pri meddržavnih ali prekomorskih prevozih pokojnih.

DISTINCTION PRINTING PTY. LTD.

Lastnik Simon Špacapan

Tiskarna za
brošure, knjige in barvna dela

164 Victoria Street, Brunswick 3056

Telephone: 387 8488

zelo začudilo, saj se je prej redno dopisovala s sestrom.

Zdaj bi bila Terezija stara že okrog osemdeset let ali nekaj let čez. Če je seveda še med živimi. Vsekakor bi Vas prosila, da poizkusite zvedeti kaj o njej, ako je mogoče in ne bo preveč težav.

Za uslugo se Vam že zdaj zahvaljujemo in Vas pristočno pozdravljamo - vsi Gajškovi.

KEW, VIC. - Šele zdaj smo zvedeli za smrt melbournskega rojaka **ALBERTA RAZBORŠKA**, ki je umrl lani 25. avgusta v St. Vincent's Hospitalu in bil pokopan na keilorskem pokopališču. Živel je v Glenroyu in pogreb je bil iz tamkajšnje farne cerkve Corpus Christi. Pokojnik je bil rojen 23. oktobra 1926, kraj Arras v Franciji, doraščal pa je v Trbovljah, kamor so se vrnil starši po nekaj letih. Tam se je Albert leta 1948 poročil z Marijo Kerhlanko, doma iz Trbovelj. Leta 1957 sta odšla z družino preko meje in naslednje leto na ladji "Aurelia" emigrirala v Avstralijo.

Pokojni Albert je bolehal tri leta in imel težave s krvjo. Lani ga je zadela kap in po osmih dneh je zaključil svoje zemsko potovanje. Poleg žene zapuščča štiri odrasle otroke - Alberta, Marjana, Marijo in Sonjo, tu v Melbournu brata Karla, v Queenslandu pa brata Vilija.

Dasi kasno, vendar sožalje domačim, pokojniku pa naše molitve! - P. Bazilij

KDO BI VEDEL Povedati...

...kje v Avstraliji se nahaja **MILOŠ (MICK) POROPAT**. Star mora biti okrog 60 let, rojstni kraj Skoke pri Mariboru. V Avstralijo je prišel z ladjo iz Neaplja leta 1959 ali 1960. Pred mnogimi leti se je oglašil iz naslova 123 Ingell Street, Mayfield, NSW. Po njem sprašujejo domači, saj ima ostarelo mater, ki živi pri sinu v Puli, Istra, brata (Milje pri Trstu) in še dve sestri.

Ponavljamo poizvedovanje, kje naj bi bil **VALENTIN (TINE) ŽAKELJ**, rojen 7. februarja

Misli, januar 1995

Admiral Motor Inn

Vaša gostitelja sta **MURRAY** in **FRANK BERIC**

Eno-, dvo- in trisobna odlično opremljena stanovanja, kopalni oazen, sončna terasa, pralnica.

TV, ventilatorji, zajtrk po želji...

Samo par minut hoje do plaže in središča mesta.

Vprašajte za ostale informacije!

2965-2967 Gold Coast Highway

(ali pa P. O. Box 691)

SURFERS PARADISE, QLD. 4217

Telefon: (075) 398 759

1944 v Logatcu na Notranjskem. Nazadnje se je oglašil iz Sydneya (82 Pitt Street, Redfern, NSW) v avgustu leta 1967. Po njem sprašuje sestra in ostarela ter bolna mati.

O pogrešani **TEREZIJI DJORDJEVIĆ** r. **GAJŠEK** je v pismu družine Gajšek na strani 10 te številke.

Uredništvo bo sleherno novico o pogrešanih posredovalo dalje. Za sodelovanje pri iskanju pa vsem iskrena zahvala!

Pri psihiatru. "Moja žena je vedno bolj otročja. Ko sem se včeraj kopal v banji, mi je vse papirnate ladjice potopila."

Petrček prihaja vsak drugi dan v drogerijo po shujševalne tablete.

"Kaj so za tvojo mamo?" zanima apotekarja.

"Ne, za moje zajčke. Ata jih hoče zaklati, ko bodo dovolj debeli," pove Petrček.

DO YOU NEED A GOOD PLUMBER? POTREBUJETE KLEPARJA, VODNEGA ALI PLINSKEGA INSTALATERJA?

Rojakom Melbournu in okolice
se priporoča in je na uslugo.

JOŽE ŽUGIČ,

5 Waverley Ave., E.Kew - Tel.: 817 3631

Viktorijskim rojakom
se priporočamo za razna
obnovitvena dela na grobovih
in tudi nove spomenike
na vseh pokopališčih Viktorije.

R & R Memorials Pty Ltd

ACN 006 888 624

20 Field Street

Craigieburn VIC 3064

Telephone: (03) 308 1652

Facsimile: (03) 308 1652

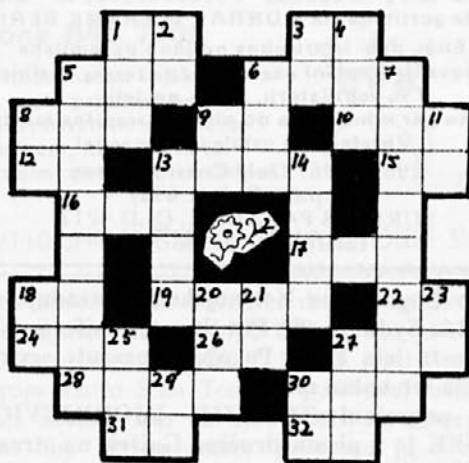
Mobile:

018 348 064

018 531 927

Križanka /Ivanka Žabkar/

Vodoravno: 1. kazalni zaimek; 3. obstoja, živi; 5. poljski pridelek, a ni hrana; 6. hrana Izraelcem v puščavi; 8. brez spremstva; 9. pravi, reče; 10. svetopi-semska oseba; 12. predpona; 13. ves svet se ravna po njej; 15. posnemek glasu gosi; 16. žensko ime; 17. puščice so shranjene v njem; 18. pijača starih Slovanov; 19. enako, prav tako; 22. veznik; 24. osebni zaimek; 26. veznik; 27. na zimo in mraz naš spominja (angleška beseda); 28. če ne hodi, se . . .; 30. poseduje; 31. kratici imena in priimka urednika Misli; 32. nikalnica.

Navpično: 1. kazalni zaimek; 2. osebni zaimek; 3. pritrtilnica; 4. začetna številka; 5. moško ime; 6. pridelek čebel; 7. žensko ime (pomanjševalnica); 8. predpona; 9. s časom je v zvezi; 11. kratica za Alcoholic Anonymous; 13. vsakemu po naravi najbližja oseba; 14. sredstvo prevoza; 18. vzklik; 20. ni v budnem stanju; 21. kazalni zaimek; 23. kratica za "naše ere"; 25. del glave je; 27. vsakdo ga imja; 29. kratica za zvezek; 30. polovica črk na tabli nad Križanim.

REŠITEV pošljite do 10. februarja!

Pisatelj vpraša svojega založnika: "Pravite, da moram dati več ognja v svoje zgodbe?"

On pa: "Ne, ne, nasprotno: zgodbe v ogenj!"

OFFICE:
563 8095

MOBILE:
018 107 305

Melbournskim rojakom
na uslugo za kleparska in instalacijska dela

DANNY'S PLUMBING

17 Charles Street
East Bentleigh, 3165

DANNY STIBILJ
LICENCE NO. 33308

Melbournskim Slovincem se priporoča
KAMNOSEŠKO PODJETJE

GIOVANNI VERGA MEMORIALS
Pty. Ltd. Inc.

VIZZINI MEMORIALS Pty. Ltd. Inc.

85-87 Trawalla Ave., Thomastown, Vic.
Tel. 359 5509, po urah na domu 478 4474

Nagrobne spomenike izvršujemo po dogovoru.
Garancija za vsako naše delo!

REŠITEV DECEMBRSKE KRIŽANKE:

Vodoravno: 2. osminka; 8. gor; 9. vabilo; 12. amen; 15. otok; 16. rumena; 17. laž; 18. as; 19. in; 21. kiti; 23. blago; 26. donos; 27. aero-; 28. armada; 29. bel; 31. Savinja. – Navpično: 1. dovolj; 3. stik; 4. Igor; 5. No.; 6. krama; 7. rana; 10. ata; 11. Božidar; 13. mesnina; 14. en; 20. risati; 21. komaj; 22. tod; 23. bala; 24. le; 25. goba; 26. dr.; 28. ali; 30. ev.

Rešitev so poslali: Lidija Čušin, Francka Anžin, Jože Grilj, Jože Štritof, Marjan Jonke, Milan Prešeren, Ivanka Študent, Vinko Butala, Ivanka Krempl, Lucija Vouk, Ivan Podlesnik. - Žreb je izbral Jožefa Štritofa.

PA SPET NEKAJ UVOŽENEGA IZ REPUBLIKE SLOVENIJE

- + Spomeniki ostajajo, revolucija gre naprej.
- + Svetla prihodnost se nam bliža. Gre v smeri, naši nasprotni.
- + Najbolje gre še vedno tistim, ki mislijo pravilno, govorijo pa vse drugo.
- + Globlje se priklanjaš, višje spraviš zadnjico.
- + Če bo šlo tako naprej, bomo šli kmalu nazaj.
- + Ni vselej dobro vse, kar je novo, vselej pa je novo vse, kar je dobro.
- + Proletarci imajo še naprej prihodnost.
- + Na položaje, če je še kje kakšen nezaseden!
- + Šele ko je splaval na površino, so ugotovili, da je votel.
- + Zgodovinarjem se moramo zahvaliti za mnoge svetle strani naše zgodovine.
- + Prav je, da je danes vse tako kot včeraj, ni pa prav, da bo tudi jutri tako kot danes.

"Tonček, ali znaš plavati?" - "Da, gospod učitelj." - "Kje pa si se navadil?" - "V vodi."

Katchet: "Kaj je treba najprej storiti, da so nam grehi odpuščeni?" Učenec: "Grešiti."

HOJA ZA KRISTUSOM – Knjižica je v obliki molitvenika in obsega nesmrtno spise Tomaža Kempčana. Cena 5 dolarjev.

KRISTJAN MOLI je naslov molitvenika vredne vsebine na 305 straneh. Prva izdaja je pošla, druga je na poti in jo kmalu pričakujemo.

LUČ V ŽIVLJENJE je molitvenik z velikimi črkami za ostarele, ki so jim opešale oči. Cena 10 dolarjev.

VSE POTI – V tekoči vezani besedi izražena topla razmišljanja je napisala v Melbournu Draga Gelt. Od vsake knjige gre en dolar za Dom počitka m. Romane v Kew. Cena 15 dolarjev.

DREAMS VISIONS – Cankarjeva knjiga "Podobe iz sanj" v odličnem angleškem prevodu. Slovenian Research Center of USA. Lepo darilo angleško govoreči osebi. Cena 11 dolarjev.

WHISPER – Anglesko-slovenske pesmi Danijele Hliš. – Cena 10 dol.

MEN WHO BUILT THE SNOWY – O življenju ob graditvi Snowy Mountains projekta napisal v angleščini Ivan Kopal. Cena 8 dolarjev.

THE GLIMMER OF HOPE (Svit upanja) – Izšla v angleškem jeziku v samozaložbi pisca Jožeta Komidarja, N. S. W. Obsega spomine na Loško dolino med revolucijo in razmišlja o komunizmu. Cena 6 dolarjev.

ČASOMER ŽIVLJENJA – Avtobiografska razmišljanja je napisal Lev Detela, Avstrija. Knjiga je izšla v Argentini. Cena 13. dolarjev.

ŽIVLJENJSKI IZZIVI je naslov knjige inž. Ivana Žigona, ki je izšla pravkar v Ljubljani. Cena je znižana na 15.– dolarjev.

JEZUS DOBRI PASTIR. Baragove molitve je zbral v molitvenik dr.F. Jaklič – Z velikimi črkami za slabe oči. – Cena 10 dolarjev.

LEPOTE SLOVENSКИH CER-KVA je monumentalna knjiga z 283 čudovitimi barvnimi posnetki. Avtor fotografij je Jože Anderlič, besedilo pa je napisal dr. M. Zadnikar. Kupi jo, da bo postala tvoj družinski zaklad, ki ga boš s ponosom pokazal obiskovalcem druge narodnosti. Cena 49 dolarjev.

ZA PEST DROBIŽA je najnovejša pesniška zbirka, ki nam jo poklanja adelaidski rojak Ivan Burnik Legiša. Cena deset dolarjev.

SLOVENSKO-AVSTRALSKO DRUŠTVO CANBERRA Inc.

pozdravlja vse rojake
in bralce MISLI
s prirčnim vabilom:
**KADAR SE MUDITE
V CANBERRI,
OBISČITE NAS!**

Vsem rojakom in njih prijateljem sporočamo: naš DOM, poznan pod imenom TRIGLAV, na Irwing Street, PHILLIP (CANBERRA), A. C. T., je odprt gostom vsak dan (vključno sobote, nedelje in praznike, razen velikega petka in večera božične vigilije) od 11.30 a.m. do 11.45 p.m.

Naš bar je odprt od 11.30 dopoldan dnevno ter nudi tudi številne slovenske pijače. Kuhinja servira okusno domače pripravljeno hrano vsak dan od šestih do devetih zvečer, ob nedeljah pa tudi od poldne do druge ure in od šeste ure zvečer.

KADAR SE MUDITE V CANBERRI – DOBRODOŠLI V SLOVENSKEM DOMU!

Pri nas Vam bo tudi vselej kdo na razpolago za razne informacije o Canberri in okolici.

Naša telefonska številka: (062) 82 1083.

1995

GROUPS FOR SLOVENIJA

Book now for 3 economical groups
departing from Adelaide - Brisbane - Melbourne or Sydney
on May 27th, June 17th and June 21st.

SLOVENIA TRAVEL / DONVALE TRAVEL

1042—1044 Doncaster Road,
EAST DONCASTER, Victoria 3109

Telefon: 842 5666

Lic. No:
30218

SLOVENIJA VAS PRIČAKUJE!

PRIGLASITE SE ŽE SEDAJ ZA SKUPINSKO
POTOVANJE NA OBISK SLOVENIJE V LETU 1995
Odšli bomo 27. maja in 17. ter 21. junija.

Zelo dobre ekonomske prilike
za obisk lepe Slovenije
in vseh strani sveta . . .

*Pokličite ali obiščite naš urad za podrobnejša pojasnila,
da Vam lahko pomagamo pravočasno dobiti potni list in potrebne vize!*

Ne pozabite, da je že od leta
1952 ime GREGORICH dobro
poznano in na uslugo vsem, ki
se odpravljajo na potovanja!
PRIDEMO TUDI NA DOM!

ERIC IVAN GREGORICH

Slovenija Travel / Donvale Travel

1042—1044 Doncaster Road,
EAST DONCASTER, Vic. 3109
Telefon: 842 5666